✝ Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

Apare bilunar
8 pagini – 50 lei

Publicaţie a Noii Generaţii
Editor: Mişcarea Pentru România

Anul II, Nr. 8 (13)
15 – 30 Iulie 1993

9.198-163

DIN SUMAR

N. IORGA: IUDAICA pag. 6

IUGOSLAVIA pag. 2

SUNTEM CU OCHII PE VOI! pag. 3

ASASINAREA LUI IORGA pag. 8

KOMINTERNUL A MURIT, TRĂIASCĂ KOMINTERNUL...

Pag. 4

RĂSPUNS D-LUI PREŞEDINTE ILIESCU

De trei ani de zile se desfăşoară, într-un ritm catastrofal, procesul distrugerii averii publice a României, a Patrimoniului naţional constituit prin munca a patru generaţii de români asupriţi.

În aceşti trei ani de zile, au fost spulberate corpuri profesionale întregi, sistemul şcolar naţional a fost adus într-o stare de haos (amintim doar „libertatea" fesenisto-fedesenistă ce a permis înfiinţarea a două sute de Universităţi de stat şi particulare în care predau şi „profesori" care nu şi-au încheiat încă studiile universitare), sistemul de irigaţii a fost aproape distrus, industria românească a devenit în parte o ruină, iar mai nou, în ultimele luni de zile, guvernarea fedesenistă (acum pedeseristă) a autorizat cel mai mare jaf din istoria modernă a Europei, prin care Statul Român este tâlhărit de întreaga sa flotă strategică. Un capital de mari proporţii, înglobând un uriaş potenţial de muncă şi inteligenţă naţională, a trecut peste noapte, printr-o incredibilă piraterie (piraţii fiind români get-beget, toţi fedesenişti unul şi unul), din posesiunea Statului Român sub control străin.

A cui voinţă a îndeplinit guvernul, deposedând România de unul dintre stâlpii de susţinere ai cupolei interesului naţional: *navalismul*?! E mai greu s-o aflăm, dar ceea ce ştim cu siguranţă este că toate guvernele noastre de stânga social-democrată, s-au înţeles cu acea „voinţă antinaţională", clar antiromânească.

Agentul acestui devastator val antinaţional este în ţară şi acţionează în numele Reformei şi al Tranziţiei, cu ideea social-democraţiei pe hârtie, iar în Parlament, sub titulatura demagogică a fronturilor salvării naţionale. În faţa frontului monstruos al antiromânismului, dl Preşedinte Iliescu nu găseşte cu cale să sufle nici un cuvânt, să scrie o scrisoare nici pe jumătate cât aceea pe care o trimite Procuraturii în numele apărării poporului evreu de aşa-zisul antisemitism românesc şi de „spiritul fascist" al tineretului român.

Dar, să admitem că ar exista în România antisemitism, fascism, nazism (dl Preşedinte a susţinut încă din martie '90 că „neo-naziştii, fasciştii şi legionarii" Vetrei Româneşti poartă vinovăţia tensiunilor de la Târgu Mureş), să admitem că maşina Statului Român, adică Ministerul Justiţiei, Ministerul de Interne şi S.R.I.-ul, pusă în mişcare de dl Preşedinte şi de Procurorul General, ar reuşi să depisteze „cazurile" *promise*, ori măcar să le *inventeze* spre a *confecţiona* probe întru susţinerea unei idei şi a unui proces politic. Cu cât ar scuza toate acestea atitudinea Preşedintelui Iliescu faţă de megamaşina *antiromânismului*, despre care dl Preşedinte nu găseşte prilej , de trei ani de zile, să spună măcar un cuvinţel, ori un cuvânt mai apăsat, cum ar fi chiar cel de „antiromânism"?! Sau antiromânismul este îngăduit de Constituţia României, domnule Preşedinte Ion Iliescu?!

Dacă dumneavoastră vă cutremuraţi de „antisemitismul şi fascismul" din România (despre care până acum noi nu cunoaştem *probe* cât de cât demne de luat în seamă), aflaţi d-le Preşedinte că pe noi ne cutremură *antiromânismul* din România. Pe noi ne îngrijorează *naţionalismul demagogic* instaurat la cârma discursului public din ţară, având menirea să deformeze şi să deturneze *adevăratul naţionalism*, cel al durerii şi umilinţei unei întregi naţiuni, adusă la neputinţă, jignită, culpabilizată, batjocorită în pieţele publice ale mass-mediei internaţionale şi în speluncile unor pseudo-intelectuali spălaţi pe creier, care controlează raporturile Bucureştiului cu suburbiile intelectuale ale marilor metropole. O naţiune jefuită – pentru a câta oară? – sărăcită, adusă la sapă de lemn, minţită cu promisiuni pe care nimeni nu le mai crede.

Acesta este adevăratul naţionalism, d-le Preşedinte, nu cel pe care îl afişează [illegible] noii puteri la pupitrele instituţiilor dezastrului naţional, în revistele pseudo-naţionaliste şi la Televiziune în fiecare sâmbătă, printr-un oaspete nepoftit, un biet literator din clasa circarilor. „Naţionalism" care a fost practicat de toate elitele politicianismului românesc spre a-şi disimula fie neputinţa politică, fie necinstea, făcând comerţ cu „primejdia naţională", cu „Transilvania" şi „Basarabia" pentru a-şi apăra propriile poziţii.

Dacă aţi fi atras atenţia Procurorului General asupra adevăratei primejdii a megamaşinii antiromânismului (*cu angrenajele sale interne, internaţionale şi transnaţionale*), probabil că *faptele* acelea de antisemitism şi neo-fascism pe care le ştiţi doar Dumneavoastră (şi nu înţelegem de ce le ţineţi secrete) ar putea să apară în adevărata lor mărime. Dar aşa? Cum ne veţi convinge că marea problemă a României peste care *domniţi* este antisemitismul românesc şi neo-fascismul tinerei generaţii? Când sub *domnia* Voastră România este deposedată de flota strategică, sistemul logistic al industrialismului românesc se află sub ameninţarea distrugerii, marea şi mica proprietate au fost abandonate, iar instituţia monedei naţionale a devenit un obiect cu care se mai pot juca doar copiii. Când corpurile profesionale (stocul de inteligenţă al întregii naţiuni) aproape se spulberă, iar intelectualii acestei ţări sunt condamnaţi la subutilizare ori sunt lăsaţi în seama Fundaţiei Sörös – unde este Statul acela (social-democrat) pe care îl tot promiteţi de când v-aţi instalat la cârma ţării, Statul care să protejeze „bunurile publice", adică acele bunuri de care să beneficieze fiecare cetăţean? Acel Stat este doar pe hârtiile Domniei Voastre, un plus-produs al demagogiei salvării naţionale. În schimbul acestuia aţi oferit, d-le Preşedinte, fotolii şi pupitre pentru toţi cei ce fac gloria „social-democraţiei" fedeseniste, al celor ce s-au ruşinat să introducă în titulatura noului partid cuvântul „naţional". Cine oare şi-a mai declarat idiosincrazia faţă de acest cuvânt în Parlamentul României?!

Dar să coborîm şi noi cu Dumneavoastră la „antisemitismul" MPR. Or, D-voastră consideraţi că antikominternism înseamnă antisemitism? În acest caz ar trebui să puneţi semnul egal între evreu şi kominternist. Noi nu subscriem. Sau sunteţi de acord cu dl Moses Rosen, care-l consideră pe Mihai Eminescu protofascist, adică *primul fascist european*? Abia atunci, din eminescianismul nostru, ar decurge fascismul şi neo-nazismul Mişcării Noii Generaţii şi D-voastră aţi avea dreptate.

Rămân coordonatele doctrinei şi practicii MPR: Ideea Naţională şi credinţa în Dumnezeu. Ar putea fi acestea probe pentru „antisemitismul" şi „neo-fascismul" nostru? Ar urma să faceţi Dumneavoastră această dovadă. Ori poate încrederea noastră în valorile civilizaţiei tradiţionale româneşti să fie motivul îngrijorării D-voastră?Ştim că liber-cugetătorii nu agreează nici valorile religioase, nici valorile civilizaţiei tradiţionale româneşti, asimilându-le obscurantismului, medievalismului, ruralismului...

Dacă această deosebire de vederi este motivul îngrijorării Domniei Voastre, tot n-ar putea fi invocată ca temei pentru acuza de antisemitism şi neo-fascism. Ar mai fi şi trista amintire (în ceea ce vă priveşte) a tinerilor ce în 22 Decembrie şi mai apoi în Piaţa Universităţii v-au strigat în faţă: „Fără comunism!"

Vă întrebăm deci (şi întrebaţi-vă şi Dumneavoastră) care este motivul real al supărării pe Mişcarea Pentru România?

Ne veţi putea spune, oare?

Redacţia MIŞCAREA

ACUM, CA ŞI ATUNCI

Copil sârb ciuruit de musulmani – Serbia, 1993

Dintr-un Belgrad apatic, cufundat în propriile-i necazuri, parcă nesolidar cu sârbii „de dincolo“, drumul spre Sarajevo merge întâi vreo 60 – 70 km spre vest, pe autostrada spre Zagreb. Trec rar maşini încolo şi-ncoace şi e destul de pustiu, doar câte un ţăran ce-şi lucrează pământul, din când în când. Mai departe, după Sabac, deja încep să apară case arse. Râul Drina desparte Serbia de Bosnia. Pe celălalt mal, unde toţi trebuie să ne prezentăm actele, la marginea localităţii Zvornik, suntem deja în război. Arici antitanc, saci de nisip şi la câţiva zeci de metri înmormântarea unui tânăr soldat, într-un cimitir de la poalele dealului mărginit de şoseaua spre Dubrave. Încep să fie foarte dese casele bombardate, aproape în întregime distruse, biserici şi clopotniţe cu urme de explozii (pe celălalt mal văzusem undeva o moschee intactă). Satul Nova Kasaba este distrus în totalitate. Undeva, o bătrână îndoliată. Atât; nici o adiere, nici o urmă de viaţă. Îi întreb pe luptătorii din Sarajevo dacă-i urăsc pe croaţi şi pe musulmani. Nu există ură împotriva oamenilor din cealaltă parte, care trăiesc la fel de greu, însă politica dusă de ei este aducătoare de moarte...

„Îl duceam pe V.P.- un sârb din Klepci care fusese împuşcat în gât de lunetişti, la spital. La întoarcere am fost arestat de soldaţi croaţi. În '41, acum 50 de ani, satul meu a fost distrus de ustaşi... Nu ne-au dat nimic de mâncat sau de băut câteva zile, în schimb ne-au bătut fără încetare. Mi-au rupt 5-6 coaste. Pe urmă l-au adus şi pe fratele meu. Croaţii l-au tras de păr dar nu s-au mulţumit, aşa că i-au dat foc la păr şi la barbă. L-au desfigurat... Îmi amintesc că un croat din Grude, care nu ne-a torturat şi ne-a dat ţigări, ne-a spus că sârbii vor câştiga războiul deoarece au dreptate şi că 200 de croaţi fuseseră omorâţi în Split de extremiştii croaţi ce voiau să-i arate ca fiind victime ale sârbilor. Au adus nişte fetiţe de 14-16 ani. I-am spus „domnului ustaş”, cum trebuia să ne adresăm lor, că sunt om bătrân şi că am o fetiţă de vârsta lor. M-au bătut, dar nu a trebuit să le violez. Mi-au conectat urechile şi penisul la curent electric. Am fost zguduit de electricitate, ochii mi-au ieşit din orbite şi dinţii mi-au căzut... Într-o noapte au adus nişte atleţi pe care i-au bătut şi i-au torturat bestial, apoi i-au împuşcat. Patru zile înainte de Paşti nu ne-au dat nimic să mâncăm, şi în Duminica Paştelui ne-au dat o felie de pâine şi patru ouă. Eram şase şi nu ştiam cum să le împărţim. După alte bătăi, razele **X** arătau că am 20 de coaste rupte pe ambele părţi; piciorul drept şi mâna stângă erau de asemenea rupte. Noaptea aduceau şi luau sârbi, iar ţipetele şi vaietele se auzeau tot timpul. Mulţi dintre cei dispăruţi până în zori au fost omorâţi în Ljubuski, Metcovic, Split şi Capljinia...“– C.G. din Prebilovici. Însă nu toţi refugiaţii îşi povestesc chinurile şi torturile prin care au trecut, în special femeilor le vine greu, ţin ascuns faptul că au fost supuse violurilor.

„În mai '92, doi soldaţi musulmani au intrat în apartamentul nostru din Sarajevo şi mi-au ordonat să merg cu ei. Părinţior mei nu le-au făcut nimic. În camionul civil mai erau două fete, născute în '68 şi '70. Ne-au dus în nişte barăci. Violurile se produceau în camera în care eram mai multe închise. O fată de 20 de ani ce a fost adusă după noi era disperată. Îi omorâseră părinţii şi sora mai mare. Când un soldat musulman a vrut s-o violeze a spart carafa cu apă şi l-a tăiat cu un ciob în spate. A fost împuşcată imediat cu trei gloanţe în piept. Musulmanii nu ne-au bătut, dar ne-au umilit şi şi-au bătut joc. Ne-au dus la marginea lagărului şi ne-au simulat o execuţie. Au tras pe lângă capetele noastre şi au promis să ne împuşte data viitoare. În septembrie, sârbii au încercat să ne elibereze. Patru soldaţi, de 20-25 de ani, au fost prinşi şi omorâţi în faţa noastră. Corpurile lor au fost schimbate, ştiu asta pentru că am auzit pe musulmani spunând că i-au omorât ca să-i schimbe cu soldaţii lor morţi. În octombrie '92 am rămas însărcinată. Comandantul lagărului, căruia i se spunea Glavni, mi-a spus că am voie să avortez dacă semnez o declaraţie în care să scriu că am fost violată de sârbi. Am refuzat, cu toate că au încercat îndelung să mă convingă. Altă fată, al cărei nume nu mi-l amintesc, a fost de acord. Au dus-o la clinica ginecologică Iezero, dar nu s-a mai întors. Am aflat că au omorât-o“. Tânăra de numai 21 de ani, al cărei nume nu-l putem da, a reuşit să scape în primăvara acestui an. Fratele ei a mituit un soldat musulman cu 1000 de mărci şi a eliberat-o. A fost dusă în Ilizidza şi de acolo a plecat în Pale.

Mulţi dintre cei ce au reuşit să scape de acolo povestesc cum părinţi, fraţi, surori, copii sunt ţinuţi mai departe prizonieri şi nu ştiu nimic despre ei.

În spital un copil este rănit de şrapnelele unui obuz. În cimitire se desfăşoară slujbele în viteză de frica lunetiştilor şi a bombardamentelor. Oamenii sunt îngrijoraţi şi temători pentru rudele sau prietenii închişi de cealaltă parte. „Nu înţeleg de ce toată lumea este împotriva lor, de ce televiziunile străine, şi mă refer în special la **C.N.N.**, îi prezintă ca pe nişte fanatici sângeroşi. De ce dezinformează cu bună ştiinţă?“

Foto şi text:
Haralambie I. Teofil

Salutul unui frate ortodox din Pale – Serbia, 1993

MIŞCĂRI ÎN AMERICA (III)

Declinul Catolicismului?

Am prezentat în numărul anterior câteva situaţii grave pentru creştinism, în general, şi pentru Biserica Catolică, în special, ce se petrec astăzi în Statele Unite ale Americii. Acestea au fost exemplificate după cum urmează:

1. **Creştini persecutaţi în şcolile publice.**
2. **Homosexualii ofensează creştinii într-o Parohie.**
3. **Un Episcop ordonă închiderea unei Parohii.**

Din expunerea acestor fapte se pot desprinde câteva semne de întrebare:

A. *Care sunt relaţiile şi poziţia Catolicismului în America, în context cu nevoia laicilor de exprimare a credinţei şi raportarea la o autoritate supremă a Divinităţii - Preotul, Biserica, Sf~ntul Scaun?* 1. Minoritatea absolută (un singur student) este apărată de două instituţii, una de Stat (*Curtea Federală de Apel*) şi alta civilă (*American Civil Liberties Union*). Majoritatea este înfrântă „legal“. Biserica (din considerente ce ne scapă) nu îşi permite să ia nici o atitudine. Studenţii se sprijină pe propriile lor puteri. Nu ştim cât de mult se apropie sau se îndepărtează de Biserică. 2. Preotul pierde respectul şi legătura cu credincioşii. Sub presiuniile societăţii civile de azi sau sub imperiul propriilor lui opinii favorizează o minoritate gălăgioasă şi lipsită de morala creştină în detrimentul credinţei majorităţii. 3. Cel mai grav caz: Preotul se întoarce împotriva credincioşilor iar credincioşii împotriva instituţiei bisericeşti.

B. *Unde se poate ajunge dacă nu se pune capăt programatic acestor situaţii* ? Dintr-un foarte interesant studiu apărut în revista *„The National Interest“*, precum şi consultând raportul Nr. 183 al *Institutului Kellogg pentru Studii Internaţionale* intitulat *„Comunităţile Creştine în Chile şi Peru“* aflăm că problema principală cu care se confrunta Vaticanul în anii '70 - '80 în America Latină o constituia - şi încă o mai constituie - lipsa de preoţi. Datorită acestui fapt, şi - atenţie! - chiar cu concursul preoţilor, Bisericii i s-a substituit o nouă formă eclesială numită **Comunitate eclesială de fundament** sau **Comunitate creştină de bază**. Aceste comunităţi reprezintă grupuri de laici care se întrunesc şi discută despre Biblie şi felul în care morala creştină se poate aplica în viaţa de zi cu zi. Temele centrale sunt liberarea Evreilor din captivitatea din Egipt şi Predica de pe Munte a Mântuitorului Isus. Aceste forme de manifestare au o mare aderenţă mai ales din partea celor fără o situaţie financiară stabilă - a săracilor. Deşi aceste forme pot fi demne de respect, fără îndoială că lăsaţi în voia soartei, fără un ierarh bisericesc care să-i îndrume spiritual, şi luând în considerare mediul din care provin, aceştia pot foarte uşor (şi aşa se şi întâmplă) să fie atraşi de către sectele protestante sau de către aspecte ale ideologiei comuniste.

Ca atare Vaticanul constată foarte îngrijorat că în acelaşi timp, în mai multe ţări ale Americii de Sud, *Comunităţile creştine de bază* devin inspirate de *„teologia liberării“* transformându-se într-un fel de *„biserică a poporului“*(*). Astfel, teoriile revoluţionare marxist-leniniste se împletesc perfect cu teoriile promovate de Reforma protestantă.
Aceste probleme atinseseră un stadiu foarte ridicat mai ales în **Nicaragua**, sub regimul Sandinist.

•

Atunci când oamenii se simt fără protecţia sacră a Bisericii, mai mult chiar, când sunt împinşi, deliberat sau nu, să o părăsească, nu îşi vor mai pune speranţele probabil, decât în propriile lor puteri. Şi aceasta nu ştim unde poate duce. Nu pot să îmi închipui cum de acţiunile şi tentele de orientare New Age-istă ce le-am constatat cu proprii mei ochi în Bisericile Catolice din New York scapă vederii şi corecţiei Înalţilor Ierarhi Catolici. Şi nu vreau să îmi închipui ce înseamnă activitatea îndelungată a soţiei Preşedintelui Clinton în folosul „clasei muncitoare” din Nicaragua. Şi nici până unde va merge promovarea teoriilor liberaliste (un alt nume dat teoriilor marxiste în America) de către Preşedintele Statelor Unite.

Cred cu putere că Vaticanul în loc să fie preocupat de poziţia sa în ţările Ortodoxe ar trebui să se ocupe de supuşii săi în ţările în care Papalitateta reprezintă (încă) o Autoritate. Să îşi îndrepte mai mult atenţia şi politica externă asupra locurilor ce-şi pierd tradiţia Creştină şi nu asupra acelora ce în veci nu şi-o schimba.

Nu aş vrea să scriu niciodată, „Declinul Catolicismului?“ în America, în favoarea liberalismului, fără să mai folosesc semnul de întrebare.

Victor Roncea

(*) Într-un articol apărut în *„The New York Times“* din 4 iulie a.c. intitulat *„Protestanţii pragmatici c~ştigă convertirea Catolicilor în Brazilia“* ni se înfăţisează nivelul la care s-a ajuns, printre altele şi datorită acestei „teologii a liberării“. Din ţara ce cu mândrie Vaticanul o indica drept fiind cea mai mare ţară catolică din lume, Brazilia se dovedeşte a pierde circa *600 de mii* de credincioşi pe an. Din 93 la sută în 1960, astăzi doar 72,5 la sută se indendifică drept catolici. În acelaşi timp, din 4 procente de protestanţi în 1960 astăzi s-a ajuns la 20 de procente, ceea ce înseamnă 30 de milioane de oameni. În toată America Latină de la 6,7 milioane de protestanţi în 1960 astăzi sunt 50 de milioane. Anul trecut, în Rio de Janeiro, un oraş de 5 milioane de locuitori, Biserica Catolică nu a deschis nici un nou lăcaş. Protestanţii au deschis în medie de unul pe zi. În ultimii 20 de ani, în Brazilia, Biserica Catolică a pierdut circa 4500 de preoţi ce au părăsit-o pentru a se căsători.

SUNTEM CU OCHII PE VOI

În „Revista Cultului Mozaic" nr.759, într-un articol cu titlul „*Un antisemitism veșted și, totuși, încă „verde"*" autorul, dl **Ÿicu Goldstein**, îmi reproșează „*trei inadvertențe sau calomnii*" pe care domnia-sa le-a sesizat într-un număr al „**Mișcării**" de anul trecut (nr. 3 din 1992). Iată-le: **1.** Dânsul afirmă că eu aș fi dat de înțeles că organizația **B'nai Brith** ar fi o sectă, dl Goldstein arătând că B'nai Brith nu este decât „*o organizație culturală și de binefacere evreiască*". **2.** Am indicat în mod greșit pe Herzl ca președinte al Statului Israel și **3.** Nu am „*nici un temei*" să afirm că revoluția bolșevică ar fi fost finanțată de capitalul evreiesc. Îi voi răspunde în ordine: 1. Nu am inclus în articolul citat de domnia-sa B'nai Brith în rândul sectelor. Surse necontestate, după câte știu eu, notifică B'nai Brith-ul ca organizație masonică exclusiv evreiască. Cât privește profilul cultural și de binefacere, câtă vreme Karl Marx (Mordenchai) figurează ca membru notabil al organizației, aș avea, cred, suficiente motive să includ grupul din care s-a hrănit spiritual și ideologic printre organizațiile anticreștine... 2. În privința lui Theodor Herzl, am greșit, într-adevăr, diminuându-i involuntar însemnătatea. El este de fapt autorul lucrării „**Statul Evreiesc**", organizator al primelor congrese sioniste, rămânând în istoria poporului Evreu ca profet vizionar al sionismului, adevăratul creator al viitorului Stat Israel. 3. Chestiunea finanțării revoluției bolșevice este descrisă cu atât de multe amănunte și de surse atât de variate, începând cu buletinele informative ale serviciilor secrete aliate, astăzi în mare parte accesibile, mai ales în vest, și terminând cu lucrări de anvergură ale istoricilor contemporani, încât mi se pare imposibil de oferit o replică, într-o notiță scurtă ca aceasta. Totuși, pentru a avea un punct de plecare într-o viitoare (posibilă) discuție cu dl Goldstein, cred că ar fi util de parcurs o lucrare recent apărută în România (martie 1993, Editura Venus) a cunoscutului istoric Jacques de Launay, unde este precizată atât componența etnică a conducătorilor revoluției bolșevice, cât și proveniența surselor de finanțare. Într-unul din numerele viitoare, dacă dl Goldstein o dorește, vom publica extrase ale documentației pe care o deținem în această chestiune.

Oricum, nu înțeleg de ce dl Goldstein, a cărui atitudine anticomunistă din vremea lui Ceaușescu îmi este întâmplător cunoscută, se grăbește să eticheteze cu ușurință anticomunismul nostru drept „*neofascism*". Într-o bună zi, prin absurd, și domnia-sa s-ar putea trezi etichetat cu o astfel de formulă, luându-se în considerare poziția dânsului din vremea susmenționată. Noi, firește, n-am face o astfel de greșeală. Dar alții? (**George Roncea**)

•

Scrisoarea-denunț adresată de Președintele **Ion Iliescu** Procurorului General al României a umplut de mândrie patriotică inimile „democraților" de pe Dâmbovița. Că nu există motive reale ca M.P.R. sau „Mișcarea" să figureze în scrisoare ar trebui să fie deja limpede pentru orice om informat și de bună credință, în primul rând pentru domnul Iliescu. Situația fiind însă alta, mai ales în ceea ce privește buna credință, bucuria adversarilor noștri n-a fost umbrită decât de omiterea de pe lista neagră a „României Mari" și a „**Europei**". Dacă le înfiera și pe acestea, dl Iliescu putea chiar aspira să intre, cu partidul său cu tot, în Convenția Democratică, realizând astfel mult doritul „consens național".

Unele ziare și-au însușit slugarnic punctul de vedere prezidențial. În 15 iulie, „**Adevărul**" reproduce scrisoarea sub titlul: „*Președintele devine tranșant cu șovinismul*", iar „**Ora**" afirmă: „*Constatând amplificarea mișcărilor de tip legionar sau fascist, președintele Iliescu adresează o scrisoare Procurorului General al României.*"

•

În aceeași zi, „**Azi**" își dă și el cu părerea despre cestiunea în cauză, prin scribulețul **Tolontan Cătălin**, căruia avem posibilitatea să-i admirăm și poza tip legitimație, din care s-ar vrea și el, invidiosul, cu ochii pe noi.

„Să ne bucurăm!" – îndeamnă insul din fotografie. „(...) Intenția domnului Iliescu e nobilă." Deși cam „tomnatică". Și cu toate acestea, fesenistul crede că poporul s-ar putea întreba „de ce pe ăștia care îi susțin guvernul îi trece cu vederea?". „Ăștia" fiind **România Mare.** Atitudinea imputată acum președintelui Iliescu este însă identică cu cea adoptată de Petre Roman la vremea când a sprijinit personal înființarea gazetei lui Vadim, fapt care atunci nu l-a „îngrijorat" nici pe departe pe Tolontanul de Azi. În lipsă de alte surse de popularitate, susnumitul scribuleț își face reclamă cu ce poate, fudulindu-se că a fost și el „înjurat" și „blestemat" de alde Vadim. Și mai susține, aferat, că același lucru l-am fi făcut și noi. Ceea ce este o mare minciună; pentru că „Mișcarea" nu a înjurat sau blestemat pe nimeni. Și cu atât mai puțin pe un nimeni.

•

După ce în 15 iulie publică un interviu lingușitor și drăgăstos cu I. Iliescu, „**Tineretul liber**" din 18 iulie reia același raționament rudimentar al ziarului „**Azi**". I. **Constandache** își permite chiar să rescrie epistola prezidențială, introducând din burtă revista „Gazeta de Vest", ale cărei „*idei toxice*" sunt atribuite mincinos și publicației „Mișcarea". Tipic bolșevic!

•

Nicolae Manolescu, ros de ambiție și orgoliu, se vrea cârmaciul de neclintit al PAC-ului. Călăuzindu-se după lozinca „cine nu e cu noi e împotriva noastră", dl Manolescu a început să punce dosarele „deviaționiștilor" și „trădătorilor": „*Alexandru Popovici umflă cifrele ca pe vremea când era secretar de partid la Ploiești*" („**România liberă**" Nr. 1001). Era bun Alexandru Popovici ca secretar de partid la PAC! Atunci nu contau trecutul și apucăturile de activist comunist.

Aflându-se într-un vizibil declin politic, dl Manolescu se zbate și el pentru a atrage atenția oamenilor. Recent și-a imaginat un taur extremist pe care dl Iliescu trebuie să-l apuce nu numai de un corn (M.P.R. și alții), ci și de celălalt („România Mare", „Europa"), uitând că dl Iliescu consideră extremiste toate partidele care i se opun. Și cum un taur are numai două coarne, amândouă, după părerea d-lui Manolescu,rezervate, s-ar putea ca, după necesități, dl președinte să ia taurul și de alte părți, atribuite altor partide, până o să-l apuce și de PAC.

Dl Manolescu, cu suficiența-i caracteristică, consideră M.P.R. și „Mișcarea" ca fiind neinteresante. Înțelegem că rândurile pe care dumnealui ni le-a dedicat în presă în cu totul alți termeni se datorează cameleonismului d-sale politic.

Fără doctrină politică și publicație proprie, partidul său nu este decât un fel de asociație de locatari prost organizată. Pentru că una mai de soi are măcar o gazetă de perete.

•

De la 6 martie 1945, în România s-a instalat cu forța tancurilor rusești ***comunismul***, cel mai criminal sistem politic din istoria lumii. După cum ne demonstrează tragica experiență a ultimei jumătăți de secol, în perioada de ascensiune de la început, ca și în cea de declin de acum, comunismul este nevoit să tolereze cadrul democratic pluralist.

Partidul Comunist își schimbă din timp în timp denumirea, după cum i-o dictează interesele. Indiferent de titulatură sau de unele concesiii ideologice, comuniștii nu și-au schimbat niciodată metodele criminale. P.C.d.R., P.M.R., P.C.R., F.S.N., F.D.S.N. sau P.D.S.R. **sunt partide extremiste, fundamentate pe ură, violență și crimă.** „Ura de clasă", „lupta de clasă", „mânia proletară", „lichidarea dușmanului de clasă", acestea sunt doar câteva constante ale activității comuniștilor. În urma aplicării acestor slogane primitive, sute de mii de oameni au fost întemnițați și asasinați în anii 1946–1964.

După 1989, o primă încercare de „lichidare a dușmanului de clasă" a avut loc în iunie '90, odată

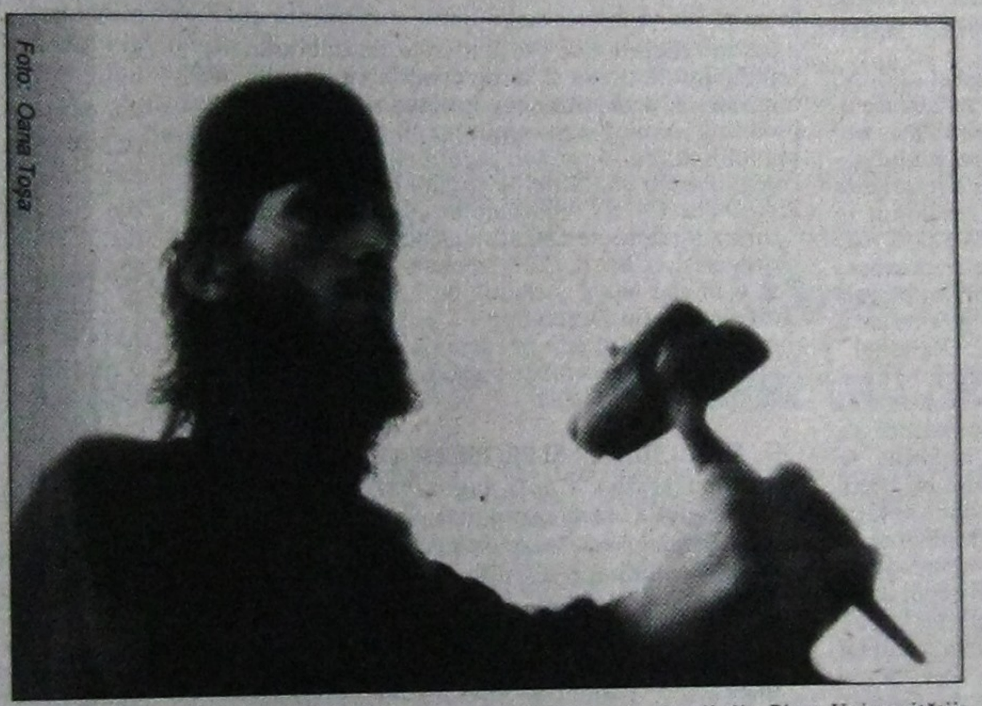

Foto: Oana Toșa

cu barbara năvălire a minerilor în București, îndrumați și felicitați de Ion Iliescu.

De curând, cu ocazia ultimei rebotezări a partidului în **P.D.S.R.**, președintele de onoare al acestuia, **Oliviu Gherman**, a reafirmat fără echivoc conceptul stalinist al partidului său cu privire la lichidarea fizică a „dușmanilor": „*Dorim să creăm locuri de muncă pentru cei care vor să muncească,* ***dar și locuri în cimitire pentru cei care nu ne iubesc.***" („**Cotidianul**", vineri 16 iulie 1993)

Această afirmație oficială, împreună cu scrisoarea tip demascare, la fel de oficială, a președintelui Ion Iliescu adresată Procurorului General,demonstrează că vechea practică a eliminării fizice a adversarilor a devenit teză politică oficială a partidului de guvernământ.

Inconștiența celor care aprobă și încurajează manifestările extremiste ale președintelui și ale partidului său este dezolantă. În satisfacția lor meschină, aceștia nu realizează că în funcție de conjunctură pot oricând să facă și ei obiectul unor „judecăți" de felul celor din denunțul prezidențial.

•

Revista „**Dilema**"(nr. 26, 9–15 iulie 1993) își face datoria față de dl Iliescu și a sa Fundație Culturală Română, consacrând un material propagandistic d-lui **Adrian Năstase**. **Elena Ștefoi**, cea care după propriile mărturisiri „râde și cu c...l", și-a găsit frumoase afinități cu președintele executiv al Pedesere.

Admirând „ținuta politică" a d-lui Năstase, articolul îl critică blând pentru a-l putea lăuda mai cu spor.

În privința scandalului semnăturilor, d-na Ștefoi e de părere că „*fostul ministru de externe a păcălit opoziția în termeni diplomatici*". Chiar dacă imaginea sa a fost știrbită, „*avea și de unde*". După „Dilema", dl Năstase se află „*pe un traseu politic greu de concurat la această oră*".

Dealtfel, și dl **Coposu**, după ce l-a îmbrățișat politic pe Petre Roman, într-un interviu acordat ziarului prezidențial „**Dimineața**" îl elogiază și pe Adrian Năstase, de ai crede că e vorba de Iuliu Maniu în persoană: „*personalitate de prestigiu a țării noastre*", „*fruntaș politic de nivel european*". Întrebarea e: cine intră primul în Convenția Democratică – P.D.S.R. sau P.D.(F.S.N.)? Că te uiți la ele și nu știi care e mai democrat!

•

Tot în „**Dilema**" nr. 26, **Mircea Iorgulescu**, marcat de o evidentă frustrare, dezvăluie adevărata față a rețelei din care face parte. Citâm din articolul „Apolitisme și angajamente": «*(...) desemnarea manifestanților din Piața Universității drept „legionari" a fost o „imagine", o „proiecție", o „etichetare", făcută nesocotit și nu din clarviziune, a devenit însă un excelent alibi ulterior pentru renașterea legionarismului!*" ». Lăsând la o parte sintaxa deficitară a d-lui Iorgulescu, din cele de mai sus rezultă că demonstrația din Piața Universității ar fi fost într-adevăr legionară și dl Iliescu ar fi avut dreptate etichetând-o ca atare. Numai că, înfierând-o „nesocotit", Iliescu le-a suflat caimacul „clarvăzătorilor" lui M. Iorgulescu, care n-au mai putut să lanseze în acel moment o acuzație similară cu cea a hulitului președinte fără a se discredita. Forțați de împrejurări, internaționaliștii de la G.D.S. s-au reorientat, convertindu-se până la urmă în susținători ai manifestației, din care sperau să-și facă un capital electoral. Neoficial însă, în cerc restrâns, G.D.S.-ul s-a declarat încă de la început împotriva mesajului românesc și creștin transmis de liderii demonstrației.

Mircea Iorgulescu deplânge în fond amânarea declanșării planului de denigrare a idealurilor exprimate de tinerii din Piața Universității: «*Nefericita idee a președintelui Iliescu de a-i numi „legionari" pe cei din Piața Universității a avut ca efect ridicarea unui considerabil obstacol în calea celor care, altminteri, ar fi reacționat, poate, mult mai prompt și mai la obiect în fața primelor încercări de reabilitare a legionarismului.*»

Eticheta de „legionarism" este utilizată de toți cei care nu văd cu ochi buni organizarea tinerilor din Piața Universității într-o formațiune politică ce structurează coerent conceptele naționaliste ale demonstrației.

Pentru că nu dețin nici întâietatea, nici monopolul acuzației de legionarism, pe care sunt nevoiți să-l împartă cu dl Ion Iliescu – fapt totuși stânjenitor – iorguleștii susțin uneori că am fi și oamenii Securității sau ai d-lui Iliescu. Asta ca toată lumea să fie lămurită că suntem dușmanii poporului.

Valorile românești și creștine ale Pieții Universității provoacă alergie „personalităților" internaționaliste, stângiste și atee, impuse de nulitățile ce se tot laudă între ele prin diverse reviste pseudo-intelectuale. Acestea se tot vaită acum că au pierdut un tren datorită „nefericitei idei" a d-lui Iliescu. Noi le putem garanta că le vor pierde pe toate.

•

Aflăm din buletinul „**A.R.Press**" din 16 iulie, semnat de d-na Vera Maria Neagu, că un ștab de le RENEL pe nume **Emilian Alexandrescu**, se opune reconstruirii bisericii Sf. Vineri din București, demolată de Ceaușescu în 1986. Deși parohul ei, Pr. Gheorghe Bogdan, dispune de suma de bani necesară începerii lucrărilor, Emilian Alexandrescu nu vrea să mute cu câțiva metri niște cabluri electrice, pentru ca biserica să poată fi reînălțată în locul inițial. Acest mic Ceaușescu al RENEL-ului preferă oricând unei biserici, un post de transformare, pentru că el se călăuzește probabil în viață după două sănătoase lozinci: „Biserica e opiumul popoarelor" și „Progresul = puterea sovietelor + electrificare".

•

Școliții kominterniști, „profesori", „doctori" și „savanți de renume mondial", nu mai pot, săracii, să se lase de propagandă antinațională. Cică la Tudzing, aflăm din „**Expres Magazin**" (Nr. 25; 30.06.– 7.07.1993), ar fi avut loc un mare „colocviu de românistică" unde participanții ar fi demonstrat „științific" că reintroducerea lui <â> ar fi, vezi Doamne!, retrogradă, „anacronică", „depășită", „irațională", ș. a. Un nea profesor dr. **Eugen Coresiu**, de la Universitateta din Tubingen zice că „*eu am scris totdeauna și **romîn** și **Romînia** cu î (din i)*" și cu asta „*nu înțelegeam noi că s-ar nega latinitatea limbii române*". Un alt „prof. dr.", pe nume **Iliescu Maria**, de la Universitatea din Trento și Innnsbruck (ai-ai-ai!...) scoate Makarovu' și slobozește d-ale lu' tătuca Stalin & Co. Citâm: „*Este vorba de o proastă înțelegere a reformei orotografice ce a avut loc în anii '50 și care a fost o reformă științifică, chiar dacă s-a făcut în ani care au fost grei din punct de vedere politic. Reforma de atunci a avut baze științifice și nu politice !*" Ei, lasă-mă!

Și uite-așa, „cercetătorii" trag iute o Moțiune, în care după ce folosesc apelativele citate la început, conchid că adevărata ortografie este „***nejustificată științific și neoportună practic, inclusiv pentru străinii care învață limba română***" (!!!) Asta ca și cum noi ne-am prezerva limba nu pentru respectarea valorilor și identității naționale, pentru copiii noștri și generațiile viitoare ci pentru ca să poată nea Katounis să scrie mai ușor „*astea au fost vapoare **romînești***."

•

Aflăm din „**Evenimentul Zilei**" (nr.325 din 19 iulie) că un **zero barat** ar fi dat un interviu ziarului german „Tages Zeitung", în care pe lângă alte inepții și megalomanii ce cu siguranță dovedesc lipsa acută a unui tratament medical specializat, afirma că „*Marian Munteanu nu poate fi decât agent KGB*". Faptul că acest **nimic** ascunde cu oarecare dificultate că este un „agent Mărcuța" să zicem că poate fi iertat. Dar faptul că face parte din **Fundația pentru Imaginea României** – organ **guvernamental** – și clamează subordonarea aberantelor sale „Gărzi civice" Ministerului de Interne, și a cărui gazetă –„**Noua Dreaptă**"– este patronată de către ecologistul afacerist Eduard Gugui („**Ora**" Nr. 197, 28.06.1993) este ceva mai mult decât nimic. Toate acestea ne fac să depistăm conotații foarte interesante la scrisoarea-denunț a președintelui Iliescu. Să ne amintim de partidul-fantomă-diversionist al milițianului Cătănescu creat în perioada campaniei electorale precum și de alte partide „de dreapta" cu „unică întrebuințare" – a-ți ghicit – pentru organele puterii. Pentru a încheia subiectul nepoțelului d-lui Marin Sorescu mai avem o ultimă mențiune de făcut (deși nu suntem adepți ai lui Lombroso) cu privire la trăsăturile și culoarea feței „Terminatorului" de tuciurii: sunt dubios de întunecate, mai ceva decât tenebroasele-i ziceri...

•

„**Tineretul Liber**" (nr. 992, 15 iulie 1993, pag.1) dă de știre că „*în România anului 1993 trăiesc și se iubesc peste 900.000 de homosexuali*". La prima conferință de presă a **Societății Independente Române a Drepturilor Omului**, președintele acesteia, **Răzvan Ion**, declară cu emfază că patru la sută din populația țării noastre este homosexuală.

Mobilul imediat: abrogarea art. 200, alin.1, din Codul Penal, conform căruia pretinsele patru procente sunt pasibile de unu până la cinci ani de închisoare. Însemnătatea în perspectivă: e un pas pe care îl face orice minoritate nereprezentativă, dar vocală, respectiv mistificarea unor date statistice pentru a crea aparența unei puteri și influențe pe care încă nu le are. Obiective pe termen lung: **a**) atenuarea oprobriului public; **b**) revendicarea de privilegii; **c**) acceptarea existenței homosexualilor ca realitate; **d**) recrutarea de adepți; **e**) câștigarea unor poziții în cultura socială contemporană.

Parte integrantă dintr-un proces de amploare mondială, această acțiune vizează un efect similar cu al notoriului **Raport Kinsey Asupra Sexualității Masculine**, publicat în 1948 în Statele Unite, și care aprecia că peste zece la sută din americani erau homosexuali. Complet nouă, ideea a făcut multă vâlvă și a frapat publicul nefamiliarizat cu această temă, iar efectele minciunii în anii ce au urmat de atunci au fost chiar cele enunțate mai sus.

Alte statistici au infirmat știrea, dar șocul a rămas. În anul precedent, 1947, **Centrul de Cercetări al Opiniei Publice Naționale**, de la Universitatea din Chicago, descoperise doar 0,7% din populația adultă (peste 18 ani) ca fiind homosexuală. Un al doilea sondaj, realizat în rândurile adolescenților, obține rezultatele de 1,5% la bărbați și 1,1% la femei.

Explicația e foarte simplă. Kinsey omisese să arate unde a efectuat sondajul care i-a dat fantastica cifră de 10% : într-o închisoare pentru delincvenți sexuali, majoritatea pedofili. Faceți și dumneavoastră asocierea de rigoare cu SIRDO și al său Răzvan Ion.

Fiincă am ajuns la acest subiect, deja arzător în Vest și potențial periculos pentru societatea românească, vom prezenta un serial care va arăta ce înseamnă homosexualitatea și care sunt consecințele ei.

Până atunci, țineți minte:
SUNTEM CU OCHII PE VOI!

Anul II Nr. 8 (13)
15 – 31 iulie 1993 ● MIŞCAREA

MICHAEL SHAFIR SAU RADICALISMUL PSEUDO-TEMPERAT

(Răspuns la studiul „MPR – partid al unei *întoarceri radicale*")

Începem publicarea în serial a răspunsului nostru la raportul alcătuit de către dl Shafir în legătură cu MPR şi „noua generaţie" (vezi „Mişcarea", nr. 5-6, 1993). Reproducem sumarul materialului pentru ca cititorii să poată urmări părţile în viziunea întregului.

I. 1) Genealogia ideologică a d-lui Shafir
   2) Tribul politic al d-lui Shafir
II. 3) Angoasele d-lui Shafir
   4) Tradiţia şi „tradiţiile" d-lui Shafir
III. 5) Dl. Shafir şi problema legionară
   6) Dl Shafir şi „Reţeta desfiinţării"
IV. 7) Naţional-comunismul şi lupta cu legionarismului
   8) Pe cine şi cum citează dl. Shafir: „colegiile invizibile" ale noului Komintern
   9) În loc de concluzie: Raportul d-lui Shafir este un raport de dezinformare

(*urmare din numărul trecut*)

II. 3) ANGOASELE D-LUI SHAFIR

Ce-l angoasează pe dl Shafir? Faptul că în România există un curent de reafirmare a strategiilor **identitare** în cadrul noii generaţii. Că generaţia tânără vrea **să fie**, să existe; că are înţelegere şi respect pentru valorile româneşti. O mişcare, precum MPR, îşi fixează reperele sufleteşti prin raportare la **modelul** Eminescu, ca şi la Mircea Eliade, Nae Ionescu şi Petre Ţuţea. Aceştia sunt, pentru dl Shafir, „titani spirituali" **doar** între **ghilimele**, adică doar în mintea înfierbântată a **tinerilor** „rătăciţi", fiindcă în rest şi de fapt ei ar fi doar „mentori ai dreptei radicale".

N-ar fi o nelinişte prea mare pentru noi faptul că dl M. Shafir dovedeşte o crasă incultură. Aceasta ar fi treaba d-sale. Pe noi ne alarmează faptul că un asemenea personaj e sponsorizat (de cine şi pe bani cui?) să umble pe **catalige ideologice** peste culturi întregi spre a le aplatiza în stilul neocomisarial–bolşevic, bine cunoscut în România. Ba, încă mai semnificativ, dl M.Shafir este promovat în cadrul strategiilor actuale ale „**Europei Libere**" (în al cărui **Buletin informativ** îşi publică puseele ideocratice) la rang de **profesor** de doctrină şi orientare a tinerilor pe care i-ar vrea **spălaţi pe creier** în tot Răsăritul.

Ori, ce fac aceşti tineri? Îşi permit să gândească prin ei înşişi, să decidă singuri ce e valoarea şi ce e nonvaloarea în România şi în Europa, să joace o carte politică de înnoire spirituală sub semnul ideii creştine şi naţionale. A, dacă „noua generaţie" l-ar redescoperii în locul lui Lenin pe Trotsky şi în locul lui Stalin pe Lukacs, atunci ar fi cu totul altceva. Atunci ar fi admisă la bibliotecile ambulante ale noii internaţionale socialisto – cosmopolite în care s-ar putea hrăni cu „mărele spirit" al şcolii de la Frankfurt, cu Milan Kundera, şi cu alţi „disidenţi". Ori, ce vrea noua generaţie? Ea îl alege pe Eliade în locul lui Marcuse (cu care au fost „hrăniţi" „furioşii" din '68, în Occident), pe Petre Ţuţea în locul dizidenţilor de „catifea" (confecţionaţi în laboratoarele occidentale ale noilor utopii pre-gândite pentru noul val de aplatizare a lumii după căderea comunismului **rusesc**, fiindcă cel de sorginte **kominternistă** e bine merci, aşezat la adăpostul noilor suprastructuri socializante internaţionaliste, occidentalo-centriste), pe Nae Ionescu în locul lui Umberto Eco şi a altor „textualişti" care au năzuit să edifice sacerdoţiul unei noi religii fără Dumnezeu şi deci a unei mistici fără suflet. Toate aceste „religii"– ca şi cea comunistă de ieri – având aceeaşi miză: o supunere religioasă faţă de un sacerdoţiu care oficiază în slujba unor idoli prin care înaintează în lume curentele satanizante.

II. 4) TRADIŢIA ŞI „TRADIŢIILE" D-LUI SHAFIR

Şi ce-l supără pe dl Shafir? Ideea că există o **tradiţie spirituală a românilor**, cum există una a evreilor, de pildă. Însă, dacă cineva s-ar nelininşti pentru ideea unei tradiţii iudaice ar fi exmatriculat (pe bună dreptate) din societate, de forţe redutabile, care pot acţiona la Washington dar şi la Bucureşti, la Moscova şi evident la Tel-Aviv, fiindcă ar fi, cu adevărat, un **antisemit** periculos. Dacă însă dl. Shafir contestă ideea unei **tradiţii româneşti**, pe care, în plus, o etichetează de idee reacţionară, de dreapta, care ameninţă, pretinde d-sa, pacea mondială, nu numai că nu

Kominternul a murit, trăiască Kominternul

e pus sub eticheta care i se potriveşte: de **antiromân**, dar e îmbrăţişat de presa şi intelectualitatea „progresistă" românească, de la Monica Lovinescu sau Virgil Ierunca, până la S. Damian (fost comisar şi el) şi poate chiar la N. Manolescu, ca să nu mai menţionăm exaltaţiile unor domni, care-şi văd astfel doctrina biruind, precum d-nii Zigu Ornea, Ov. S.Crohmălniceanu şi alţii ca dumnealor.

Un articol de contestare a „românităţii" este un prilej de sărbătoare la GDS şi „22", în multe segmente ale PAC-ului şi în alte multe „cercuri" de „intelectuali" pe care „Revoluţia" din Decembrie i-a pus în fruntea culturii române şi la pupitrele academico-universitare, ori în fruntea unor considerabile orchestre ideologice din presa „liberă" a „postrevoluţiei".

III. 5) DL. SHAFIR ŞI PROBLEMA LEGIONARA

Însă pe dl Shafir nu-l angoasează doar aderarea contemplativă a tinerei generaţii la cărţi, atitudini şi valori ale patrimoniului românesc de valoare universală. Pe dl comisar îl nelinişteşte mai ales declaraţia programatică a MPR, care, prin faptul că se simte datoare să contribuie la „*împlinirea destinului istoric al României*", îi apare acestui „camarad" internaţional ca o generaţie **legionară**.

Înţelegeţi d-voastră cum vine chestiunea? România n-are, în viziunea acestui domn, îndreptăţire să se pretindă nici **cultură majoră** a Europei şi nici având **destin istoric**. Dl Shafir crede că toţi cei ce pretind că România [illegible] **mare cultură europeană** şi că ar avea un **destin** [illegible] simplă destinaţie fixată de alţii) sunt „legionari" [illegible] **agresori** ai Europei şi ai **omenirii** întregi.

Cine se mai află supărat pe aceste idei şi le declară „legionare"? Comunismul moscovito-kominternist de ieri şi de alaltăieri. De ce se supără aşa de tare, pe aceste idei, ocupaţia comunisto-kominternistă a lui Roller şi a rolleriştilor de azi (Brucan, Zigu Ornea şi alţii ca dânşii)? Pentru că aceste idei apărau identitatea spirituală-sufletească a unui popor. Din acelaşi motiv acţionează şi dl Shafir. Cum să ajungă generaţia tânără să creadă că Mircea Eliade, Nae Ionescu, Petre Ţuţea ar fi mari creatori? Cum să laşi această generaţie să descopere că Mircea Eliade a răsturnat axul ateizant, de 200 de ani, ilustrat prin mari lucrări anticristice ca aceea a lui Marx, ori prin idei de sorginte anticristică, precum aceea a lui Freud, în temeiul căreia, religia este un epifenomen al instinctului sexual? Iar peste Freud şi peste Marx şi contra acestei tendinţe vine românul Eliade, care susţine răspicat că **sacrul** este o dimensiune ireductibilă a sufletului omenesc şi că omul necredincios rămâne ceea ce este: un biet animal. Iar cei supuşi procesului de exterminare **sufletească** (experiment unic în istoria detenţiei universale, pus la punct de Beria, în laboratorul psihoideologic al Kominternului),în puşcăriile comuniste din România (culminând cu incredibilul Piteşti), se arată biruitori tocmai fiindcă au **revalorificat atemporalitatea** din omenescul lor, adică Patria, Strămoşii şi, mai presus de toate, pe Bunul Dumnezeu. Iar formula metafizic-religioasă a acestei rezistenţe au elaborat-o Petre Ţuţea, Nae Ionescu, Constantin Noica (aşa cum, într-altfel a încercat rezistenţa teoretică un Emil Cioran), Mircea Eliade etc. Iată de ce trebuie ţinuţi departe de sufletul noii generaţii aceşti **români europeni**. Fiindcă se opun agresiunii spiritului totalitar asiatic al d-lor Michael Shafir şi al celor care, direct sau prin vânzare sufletească, împărtăşesc din acelaşi „spirit primar agresiv", anticristic şi antieuropean.

(*va urma*)

Notă: Dl Shafir îşi continuă campania. În aprilie 1993 lansează un nou studiu: **„Creşterea extremismului politic în România"**, depăşind chiar materialul căruia îi răspundem în acest spaţiu. (Vom reveni)

REDACŢIA

Growing Political Extremism in Romania
Michael Shafir
RADIO FREE EUROPE RADIO LIBERTY

POLITICA NAŢIONALĂ: O AMÂNARE COSTISITOARE

Cu ce se poate lăuda guvernul Văcăroiu la acest binevenit pentru premier time-out al vacanţei parlamentare? Cu trei lucruri: continuarea reformei, creşterea producţiei industriale lună de lună din ianuarie în iunie şi stabilitatea socială internă. Sună frumos, dar la o analiză mai atentă lucrurile nu stau chiar aşa.

1. **Continuarea reformei** este marcată de doi paşi: eliminarea subvenţiilor la ultimele produse subvenţionate (la 1 mai) şi introducerea TVA la 1 iulie. Aceşti paşi aparţin logicii actualei reforme şi erau decişi sub guvernul Stolojan. Subvenţiile trebuiau ridicate la 1 sept. '92, iar TVA-ul trebuia introdus la 1 ianuarie '93. Ambele măsuri au fost amânate. Fie din motive electorale, fie pentru insuficientă pregătire. În fapt, ca şi întreaga reformă, aceste măsuri erau decise prin punctajul stabilit cu FMI sub guvernul Roman. Însuşirea lor de catre guvernul Văcăroiu era inevitabilă, câtă vreme economia ţării depinde azi în mare măsură de finanţarea externă. Ceea ce îi aparţine acualului guvern deci, este felul cum aceste măsuri au fost aplicate, pregătite. Prost, adică! Preţurile au crescut nejustificat de mult; brambureala ţine loc de lege! Şi ca o culme a „pregătirii", cu o lună două înaintea TVA-ului, principalul organ menit să controleze – Garda Financiară – a fost împinsă parcă special în criză...

2. **Creşterea producţiei industriale** în primul semestru poate bucura. Din păcate, nu orice creştere este şi bine-venită! Cât timp exportul este mai mic decât importul, economia este ineficientă. Iar orice creştere în atari condiţii înseamnă, efectiv, un pas înapoi la '89. Cauza este absenţa restructuării reale a industriei şi întârzierea privatizării. Efectul unei atari creşteri este menţinerea pe mai departe a deficitului comercial şi de plăţi, de unde şi dependenţa cronică de finanţare externă. Deja datorăm peste 2 miliarde de dolari iar finanţarea actualei „creşteri" impune un nou împrumut de cel puţin 1,5 miliarde de dolari! Dacă actualele negocieri cu FMI vor acorda o atare sumă, nu performanţa economică a guvernului Văcăroiu va fi cauza, ci o anumită schimbare a opticii Occidenţului faţă de România în contextul crizei jugoslave. Încă, numai o creştere economică însoţită de pozitivarea balanţei de plăţi, de creşterea rezervei valutare a statului şi de stoparea inflaţiei este pozitivă. Ori, la toţi aceşti indicatori fundamentali azi se stă mai rău ca în urmă cu un an! Numai un leu stabil permite reluarea economisirii de către populaţie şi acumularea de capitaluri reale de către întreprinderi. Abia pe aceste baze se poate asigura reluarea investiţiilor, retehnologizarea, crearea locurilor de muncă şi o creştere economică reală, sănătoasă. Or, în ultimele nouă luni inflaţia s-a accentuat, deficitul comercial s-a menţinut iar îndatorarea ţării continuă în ritmuri înalte. Destinaţia datoriei externe! Întreţinerea consumului, nicidecum pentru dezvoltare! (În 1992 România a cheltuit peste un miliard de dolari pentru importul de acadele, gumă de mestecat etc., *n. red.*)

3. **Stabilitatea socială** este (încă) realitate. Dar sindicatele pregătesc încă de pe acum o nouă ofensivă salarială. De unde şi dilema actualului guvern: cedează sindicatelor şi îşi asumă hiperinflaţia? Sau – rezistă şi riscă convulsii sociale?...

Vedem deci că tot ceea ce ar putea fi invocat de guvern ca pozitiv, nu stă în picioare! Apoi: promisiunile electorale au fost total ignorate. Inevitabil, căci demagogia tocmai asta presupune. Încrederea pe care oamenii de afaceri, managerii şi exportatorii români păreau să şi-o fi recăpătat în guvern în vara -toamna trecută – azi e amintire. Azi sute de milioane de dolari rezultând din exporturi româneşti rămân afară, în băncile străine, de teama unor măsuri abuzive oricând posibile. De unde, o presiune crescândă în ultimele evoluţii leu/dolar; de unde, şi reţinerea investitorilor străini serioşi, care întârzie să vină. Iar dacă la toate acestea adăugăm scandalurile corupţiei la nivel înalt şi felul, **cel puţin neinspirat**, în care guvernul a înţeles să reacţioneze, este evident eşecul actualei guvernări.

În politic, toate acestea se traduc după chipul şi asemănarea fiecăruia. Omul de jos, electoratul, reacţionează prin apatie şi nemulţumire. Dovada – la Petroşani, la recentele alegeri locale, absenteismul a fost de 81% ! Lumea politică, la rândul-i, are prilejul să-şi arate propria-i măsură. Opoziţia, incapabilă să-şi menţină (fie şi de ochii lumii) propriile structuri – vezi PAC, vezi PNL-CD, vezi Convenţia – aspiră desigur, la venirea la guvern! Culmea – nu fără şanse reale! S-a vorbit de remaniere de guvern. Noi nu credem în aşa ceva.

Remanierea presupune, principial şi minimal, un premier credibil. Ceea ce – după scandalul Petronim – nu este cazul. Singura alternativă agreată în prezent pare a fi crearea unei noi majorităţi parlamentare. Se fac deja tatonări. Va rezulta o mare coaliţie între P.D.S.R.(F.D.S.N.), Convenţie şi P.D.(F.S.N.)? Sau o coaliţie între Convenţie, P.D.(F.S.N.), P.U.N.R. şi P.D.A.R.? Puţin contează, zicem noi. Ambele ar avea aceeaşi semnificaţie politică: o victorie a politicianismului, o rezolvare a actaulei crizei şi ignorarera electoratului, ultimul arbitru! Rămânând pragmatici , cum le place domnilor Roman şi Patriciu să fie, ne vom întreba: câte partide ar presupune atari coaliţii? Şase – şapte minimal! Numai recenta „ înţelegere" pentru guvernare între Convenţie şi P.D.(F.S.N.) poartă **şase** semnături. Toţi aceşti domni ignoră însă că un guvern de şase – şapte partide nu va rezista mai mult de trei patru luni. O spune o întreagă experienţă vest – europeană. O spune şi experienţa recentă din Bulgaria unde UFD-ul – un soi de Convenţie – a căzut de la guvern numai după şase luni, pentru ca la nouă luni de la alegeri să-şi conteste propriul preşedinte!

Ţara are nevoie de un guvern puternic, [illegible] cu baza socială largă. Partide cu lideri [illegible] incapabili să stea la un loc între ai lor, sunt cel puţin inconştiente când aspiră să vină la guvern. [illegible] de putere (PL '93) sau cu speranţa că [illegible] guvernare pot evita dezagregarea (PAC şi PD-FSN) actualii opozanţi merg la întâlnire cu [illegible] principiu ale domnului Iliescu. Dar bătrânul [illegible] Coposu ezită încă. Dânsul ştie foarte bine că [illegible] anticipate la anul sunt de neevitat după orice [illegible] coaliţie. Încât, propria-i decizie se va lua în funcţie de şansele ce le-ar avea partidul său. Respectiv [illegible] fi mai mari sau mai mici aceste şanse, [illegible] toamnă în guvern?...

Din toate aceste frământări şi tendinţe, preşedintele Iliescu, încă enigmatic, îşi va extrage [illegible] pe potrivă la toamnă. Opţiunea sa va merge – [illegible] pare – spre un guvern de centru dreapta. [illegible] în orice caz. Pe de o parte, un atare guvern [illegible] tează să aibă o „ faţă" mai onorabilă în raporturile cu Occidentul; pe de alta, erodarea inevitabilă a [illegible] guvernări ar pregăti o revenire în forţă a [illegible] anul. Iar până la toamnă, ţara e guvernată [illegible] pă neinspirată, lipsită de suport real, [illegible] nicită să emită ordonanţe cu putere de lege [illegible] acestea – pentru ca în spatele ficţiunii Văcăroiu [illegible] diluleze răspunderi, să se amestece [illegible] Mai mult decât timpul care trece, iată [illegible] rost gospodăresc...

18.07.1993

Dr. Corneliu DIDA

STUDENTII BRAŞOVENI AU CUVĂNTUL...

NIMIC FĂRĂ DUMNEZEU

CUVÂNTUL STUDENŢESC

Publicaţie lunară • Anul I • Numărul 2

OVIDIU MOCEANU: Eminescu pag. 4-5

PETRE ŢUŢEA: "Eminescu e românul absolut" pag. 8-9

PĂRINTE PROFESOR DUMITRU STĂNILOAE: Suntem protolatinitatea pag. 13

SORIN DUMITRESCU "Orice român adevărat e monarhist" pag. 7

Creştism şi New-Age pag. 6

În sfârşit, se face auzit răspicat şi **„Cuvântul Studenţesc"**. Iniţiativa aparţine de data aceasta colegilor noştri de la Braşov. Prin intermediul revistei pe care au lansat-o – printre puţinele publicaţii editate de către o organizaţie studenţească (Liga studenţilor) după decembrie '89! – par decişi să nu abdice sub nici o formă de la crezul pe care l-au formulat cu fermitate încă de la primul număr: „Ce vrem noi să facem? O presă modernă, de dreapta, convinşi fiind că aspectele creştine, caracteristice dreptei româneşti îi dau acesteia caracter de constanţă a ordinii naturale. Crezul nostru este legea românească, care însumează două principii: credinţa în Dumnezeu şi dragostea faţă de Ţară." Şi mai departe: „Vom sprijini deschiderea spre spiritualitate a NOII GENERAŢII, îndeplinind misiunea ei de păstrătoare a unităţii şi identităţii noastre spirituale în România, ca Neam Românesc ce are ceva de dat lumii şi comunităţii creştine."

Opţiune care legitimează şi onorează – dar mai ales obligă. Iar spre bucuria noastră, realizarea jurnalistică a colegilor noştri braşoveni se ridică la nivelul cotei înalte a intenţilor lor. Două direcţii-forţă ghidează deci activitatea redactorilor „Cuvântului Studenţesc". Împreună conturând şi împlinind ceea ce promotorii lor consideră că trebuie să fie **crezul tinerei generaţii**. Opinie la care subscriem din toată inima.

„Trăirea creştină în ortodoxie" şi „iubirea propriului Neam" sunt reperele fundamentale pe care vin să le fixeze în paginile revistei mărturiile Apostolilor Neamului românesc; mai vechi: Eminescu, Mircea Vulcănescu, Petre Ţuţea, sau mai noi: Părintele Stăniloae: „Dacă poporul nostru s-ar rupe de Ortodoxie, ar înceta rolul lui de punte vie între Orient şi Occident, dar şi caracterul de sinteză unică a spiritualităţii lui între celelalte popoare, adică identitatea noastră..."(Anul I, nr. 2). Alături de ei, mărturiile de credinţă ale Părintelui Ioanichie Bălan: „Treziţi-vă, fraţi români, până nu-i prea târziu! Ori creştini buni, ori pierim. Luaţi aminte ce vă spun: nici Răsăritul nu ne salvează, nici Apusul, numai Dumnezeu din cer. Priviţi în sus, fraţilor, nici într-o parte, nici în alta" (Anul I, nr. 1), ale d-lui Ioan Alexandru: „În numele cui o Europă unită? Neamurile au statut evanghelic, vor exista până la sfârşitul veacurilor, au o misiune în istorie şi nu pot fi distruse fiindcă sunt zidurile de foc ale Bisericii" (Anul I, nr. 1), sau avertismentele d-lui Sorin Dumitrescu: „Consider naţiunea ca organism fundamental... Identitatea naţională e principala stavilă împotriva omogenizării economice care se pune la cale"(Anul I, nr. 2) conturează definitiv **linia principalei reviste studenţeşti din România.** Semnificaţia acestui fapt trebuie obligatoriu precizată!

Condeiele tinere ale revistei, Florin Palas, Ştefan Davidescu, Dan Gavrilă, Crina Ianculescu ş.a., aduc în contribuţiile lor deopotrivă fermitatea şi sensibilitatea vârstei; puse în slujba talentului lor indiscutabil, sunt singurele care pot să garanteze sinceritatea opţiunilor lor şi capacitatea de a le sluji la nivelul pe care acestea îl pretind. „Cuvântul Studenţesc" vrea să ajungă un port-drapel al studenţimii române – şi o poate face; dar încearcă să devină şi o tribună a naţionalismului curat şi integral al tinerilor români – şi **trebuie** să devină astfel! Totul până acum o îndreptăţeşte.

Încă un cuvânt despre sumarul ultimului număr – să le dăm iarăşi prilejul schimonosoţilor şi bicisnicilor „justiţiari" ori judecători „fără prihană" ai neamului românesc să-şi verse ura şi veninul. Citâm din interviul acordat de dl Sorin Dumitrescu revistei braşovene: „Rep: *La conferinţa publică pe care aţi avut-o la Braşov, aţi afirmat că sunteţi naţionalist. Tot la acea conferinţă, aţi spus că vedeţi democraţia liberală ca un sistem foarte viabil la noi. Cum vedeţi împăcarea acestora?*" – Sorin Dumitrescu : „*Foarte bine. Aceasta nu e altceva decât platforma MPR, condusă de Marian Munteanu. Naţional-Democraţia pe care o promovează este, după părerea mea, cea mai bună platformă care există la ora actuală în România.*" (Anul I, nr 2)

Opţiunile tinerilor de la **Mişcarea** şi ale celor de la **Cuvântul Studenţesc** sunt iniţiative separate. Deocamdată. Căci dacă sinceritatea şi ardoarea ce-i animă sunt pe măsura crezului lor, întâlnirea se va produce inevitabil: pe locul comun al idealului ce-l împărtăşesc deopotrivă.

Silviu RAREŞ

Din activitatea Asociaţiei MIRCEA VULCĂNESCU

SIMPOZIONUL ŞI DECERNAREA PREMIILOR ION UNGUREANU

Tânăra **Asociaţie Mircea Vulcănescu (grup de cercetare a rezistenţei româneşti la comunism)** născută în 23 oct. 1992, la iniţiativa studenţilor sociologi, cu rodnice preocupări de-a lungul anului universitar – întâlniri cu membri marcanţi ai rezistenţei, lansări de carte, colocvii pe teme ştiinţifice, programe de prelegeri, întâlniri cu oameni politici – îşi împlineşte, iată, întreaga activitate prin organizarea, la data de 10. 07. 1993, a simpozionului omagial **Ion Ungureanu** (trei ani de la dispariţia profesorului român). Tema: **Istoria politică a culturii române postbelice: agresiune şi rezistenţă**. Cu acest prilej a avut loc şi decernarea premiilor **Ion Ungureanu**, iniţiate anul acesta şi venind să răsplătească studenţii sociologi pentru materialele ce au fost prezentate în concurs.

După evocarea omului şi dascălului Ion Ungureanu (dl prof. Ilie Bădescu), apoi a contribuţiilor sale ştiinţifice – unele dintre ele realmente originale pe plan mondial (Dan Dungaciu) – studenţii şi-au adus cel mai potrivit omagiu regretatului profesor: prezentarea propriilor lucrări de sociologie.

Ca la orice întrunire culturală care se respectă, sponsorii au lipsit. Premiile, constând în cărţile eminentului sociolog român, au fost oferite de soţia profesorului, distinsa doamnă Vivi Ungureanu. Premii simbolice, însă emoţia şi dragostea cu care au fost oferite, deopotrivă emoţia şi pasiunea participanţilor, le-au amplificat mult semnificaţia.

Simpozionul, desfăşurat pe patru secţiuni, şi-a desemnat în încheiere câştigătorii:

1. Secţiunea **Agresiune socială – rezistenţă la agresiune,** Dan Dungaciu – anul III, pentru lucrarea *„Pentru o nouă viziune asupra raportului agresiune-rezistenţă"*.

După o trecere în revistă a modelelor clasice ale agresiunii şi sublinierea apoi a nivelurilor de profunzime pe care le vizează acestea, autorul avertizează asupra precarităţii şi inadecvării lor la ceea ce s-a petrecut în Răsăritul european după '44. Este semnalat apoi riscul blocajului într-un model fals, aceasta neînsemnând la limită decât o nouă formă de agresiune asupra obiectului vizat. Necesitatea unui nou tip de demers explicativ este indiscutabilă. Noul model analitic propus are la bază un proces fundamental: **resurecţia mecanismelor identitare**; cu variaţiile specifice în intensitate şi formă, în raport de etapa concretă parcursă.

2. Secţiunea **Rolul instituţiilor culturale în România postbelică**, Sandra Cristea – anul III, pentru lucrarea *„Modele de acţiune politică în cultura română"*.

Autoarea abordează acest aspect, poate mai puţin vizibil, mai puţin spectaculos, însă decisiv în evoluţia României postbelice. De oamenii aflaţi la conducerea instituţiilor culturale şi de cei care se manifestă la un moment dat în interiorul lor depinde orientarea **reală** pe care acestea o vor căpăta (uneori chiar în pofida direcţiei oficiale). Invocând un termen al clasificării pe care o făcea pentru perioada interbelică Mircea Vulcănescu („istorism prin resemnare"), d-ra Cristea face o incursiune în istoria postbelică, propunându-ne o **analiză instituţională** a fenomenului cultural, continuând apoi cu radiografierea perioadei post-revoluţionare. Multe dintre anomaliile spaţiului cultural actual pot fi detectate printr-un asemenea gen de demers.

3. Secţiunea **Direcţii în cultura română postbelică**, Gheorghe Savu – anul IV, pentru lucrarea *„Literatura română în perioada postbelică"*.

„Prin cultură, un popor îşi exprimă sensul şi vieţuieşte". Cu aceste cuvinte, dl Savu îşi deschide materialul susţinut în cadrul simpozionului. O amplă analiză a fenomenului cultural românesc postbelic, cu accent pe liniile de evoluţie ale fenomenului literar. Nu doar valoarea artistică, cât mai ales **semnificaţia** operelor consacrate după '44 este avută în vedere. Prigoanei sălbatice declanşate „împotriva românismului", îi răspunde (şi) literatura română. Într-o asemenea perioadă, valorile fundamentale ale unei comunităţi (tradiţii culturale, religie) devin decisive pentru supravieţuirea ei.

4. Secţiunea **Idei şi autori eliminaţi din cultura română**, Cristian Pantelimon – anul II, pentru lucrarea *„Câteva idei despre <Ideea corporatistă>"*. (Autorului i-a fost decernat şi premiul special al juriului.)

Un strălucit gânditor român, pe nedrept uitat astăzi – l-am numit pe Mihail Manoilescu – este readus în atenţie. Propunându-ni-se o viziune amplă asupra corporatismului, cercetând aspectul social, apoi economic al fenomenului, autorul ne propune o fină analiză comparativă asupra a ceea ce a însemnat corporatismul la sfârşitul sec. al XIX-lea, în viziunea economistului şi sociologului român în perioada interbelică, dar şi a relevanţei sale actuale, prin apel la teoriile neo-corporatiste (M. Dogan şi D. Pelassy).

Nici premiile, nici distincţiile nu i-au mânat pe studenţii sociologi la organizarea şi susţinerea unui asemenea simpozion; doar respectul pentru profesorul lor şi pasiunea pentru ştiinţa pe care au decis s-o slujească.

Acestea sunt semnele bune şi încurajatoare ale societăţii româneşti.

Pavel MUREŞANU

„Mânecuţe Verzi"
– *Menestrelii Noii Generaţii* –

Cine trece pe Calea Victoriei, pe lângă biserica Creţulescu, poate întâlni adeseori un grup de patru tineri, îmbrăcaţi în cămăşi ţărăneşti, strălucitor de albe, care cântă –pentru ei şi pentru cei ce au timp să se oprească o clipă – o muzică pe care o credeam dispărută. Cei patru tineri sunt: **Tiberiu Bălan** (chitară), **Adrian Dicea** (muzicuţă şi percuţie), **Călin Torsan** (blockflote şi mandolină) – studenţi la I.P.B. şi **Jean-Luc Grigoriu** (chitară şi voce) – student la A.S.E. S-au cunoscut în vara lui 1992, şi au continuat să se întâlnească, să compună şi să repete împreună. Aşa s-a format grupul **„Mânecuţe Verzi"**. Numele şi l-au luat de la titlul unui foarte frumos cântec medieval intrat în repertoriul lor (balada englezească *„Green Sleeves"*).

Publicul lor este alcătuit predominant din tineri. Sunt mulţi cei care vin special să-i asculte, iar membrii grupului sunt invitaţi la reuniuni studenţeşti care, prin prezenţa lor se transformă în adevărate spectacole. Repertoriul „Mânecuţelor Verzi" cuprinde numeroase cântece a căror muzica şi de multe ori versuri le aparţin: *„De sărbători"*, *„Vânătoarea"* (pe versurile poeziei lui Radu Gyr – „Ridică-te Gheorghe! Ridică-te Ioane!" – cântecul preferat al grupului), *„Floare albastră"*, *„Moment de reculegere"*, *„Frig afară"*, *„Bătrânul"*, *„D'aia fluier"*, *„România"* (prelucrare din folclorul naţional), *„Cvietism"*, *„Rugăminţi pentru singurul guvern posibil"*. Ei interpretează de asemene şi piese preluate de la Mike Oldfield, Pink Floyd, Bob Dylan, Bob Geldolf, Eric Clapton dar mai ales Phoenix.

Iniţial încântată de descoperirea grupului, direcţia Radio a tergiversat apoi înregistrările promise din cauza versurilor cântecului *„Vânătoarea"*. **„Mânecuţe Verzi"** datorează singurele lor apariţii postului de radio Delta (invitaţie în aprilie '93 şi înregistrare – albumul **„Străzi"** care cuprinde 13 piese), postului de televiziune Sigma (invitaţie în aprilie '93 şi o casetă video de 15 minute) şi colaborării cu „Societatea Cultural Artistică Pentru Tineret <Concret>" prin mijlocirea căreia tânărul grup a participat la un spectacol organizat la Castelul Peleş , căruia îi urmează participarea la Galele Costineşti (21-22 iulie) şi un turneu în Ardeal (este vorba de sărbătorirea Întregirii Neamului, de la care se împlinesc 75 de ani).

În vâltoarea bucureşteană, pe străzile acestui oraş ale cărui suferinţe sunt atât numeroase şi vizibile, **„Mânecuţele Verzi"** produc parcă o „rupere de ritm", plasându-se – şi transportându-şi auditoriul – într-o lume mirifică: ei ne cântă despre secole trecute, despre tradiţia românească şi despre idealurile tinerei generaţii evocându-ne trăsăturile unui conservatorism rafinat, plin de vervă şi har. Adresându-se sufletului, muzica lor se plasează la antipodul a tot ce reprezintă „ultima modă" în muzică – strigăte, zăngănit de lanţuri, excese de orice fel – amintindu-ne de naşterea unui alt filon muzical românesc reprezentat de grupul „Phoenix", ale cărui melodii încă le ascultăm, le fredonăm cu nostalgie.

Noi le dorim **„Mânecuţelor Verzi"** mult succes şi suntem încredinţaţi că prin talentul şi crezul lor, adânc înrădăcinat în spiritualitatea românească, vor izbândi ceea ce şi-au propus. Căci nu fac decât să afirme creator, deci liber, un dar pe care-l au de la Dumnezeu.

Sandra CRISTEA

P.S. În dimineaţa zilei de luni, 19 iulie, la programul „Matinal" al postului naţional de radio (România Actualităţi) a fost difuzată piesa *„De sărbători..."*. Poate începe să se mişte ceva...

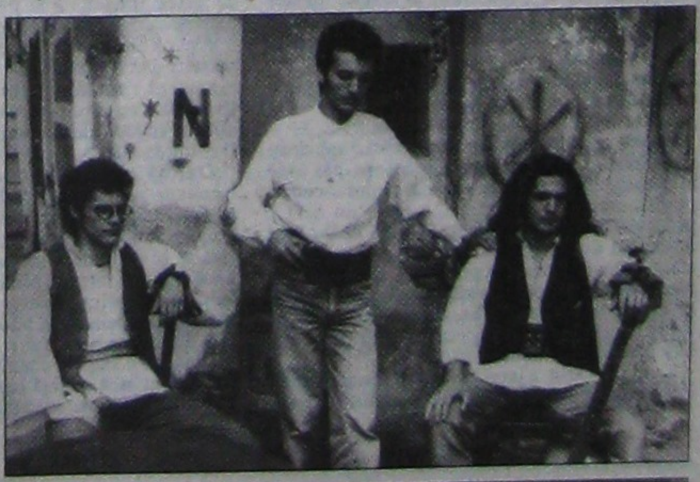

N. IORGA: *IUDAICA*

(1937)

I

„Răspunsurile" pe care le-au dat în „Curentul" doi intelectuali evrei, dintre care unul e cunoscutul doctor Fildermann, nu pot rămâne fără ce se cuvine autorilor lor, căci mai ales cel din urmă a întrecut orice măsură în ce priveşte ce se poate spune, ca absurdităţi logice şi ca mojicii de formă, poporului românesc în ţara pe care el şi-a făcut-o, el şi-a apărat-o, el şi-a mărit-o şi el înţelege a şi-o stăpâni. Credinţa unora din alogeni şi din intruşi că acesta e singurul sat fără câini din lume trebuie zdrobită, şi nu cu spargeri de geamuri şi de capete, care n-au dus la nimic, ci cu înfruntarea hotărâtă a unor asemenea obrăznicii.

Deci, într-o serie de articole, acela care a scris despre trecutul Evreilor în România un întreg studiu în **Memoriile Academiei Române**, deci pe baza unor mărturisiri istorice care nu se pot respinge – cărticică uitată în ţara în care nu se citeşte mai nimic de temei – va arăta prin ce grosolane mijloace de falsificaţie se încearcă a face din România, nu ţara care a primit străini pentru a i se arăta recunoştinţă, ci un fel de vag teritoriu cu indigeni, în parte proşti, în parte corupţi, **în care se poate coloniza**.

Căci de aceasta e vorba; de o colonizare.

Ea trebuie demascată de cine ştie.

Ea trebuie împiedicată de cine poate.

Cu aceste afirmări începem, şi cu aceste afirmări vom isprăvi.

II

Argumentul hotărâtor al celor doi polemişti evrei care întrebuinţează o chestie a Palestinei, ce nu ne priveşte, este că elementul evreiesc de la noi, care **a luat complet în stăpânire** toate oraşele, orăşelele şi târgurile Moldovei, precum o făcuse, sub altă stăpânire, în acelea ale Bucovinei şi Basarabiei, şi care continuă după un sistem asupra căruia mă voi opri, sistem adus la îndeplinire metodic, deşi în tăcere, e că nu poate fi în România vreo chestiune evreiască, şi, am adăuga, nici o altă chestiune a stăinilor atâta vreme cât **n-avem destui locuitori pe kilometrul pătrat**.

Va să zică o ţară e o colecţie de kilometri pătraţi. Aceşti kilometri pătraţi se cer a fi locuiţi într-o anume proporţie: neapărat atâţia oameni! Aceşti oameni pot fi de oriunde, ei pot fi de orice fel, ei se pot purta oricum: pot sărăci pe conlocuitorii mai vechi, îi pot îmbolnăvi şi distruge, îi pot mâna la moarte prin înceata înfometare. Orice e permis numai să nu fie lucrul intolerabil: deficitul în kilometri.

Îndată ce acesta se constată, trebuie luate măsuri. Colonizatorii, să vie, să ia în stăpânire ţara, să-i impuie un alt caracter, să-i desfiinţeze raţiunea de a fi, care a fost până atunci naţională. Totul e doar o problemă demografică.

Astfel de argumente condamnă pe aceia care le prezintă şi, chiar pe aceia în numele cărora sunt prezentate.

III

Kilometrii care trebuie umpluţi nu pot primi populaţia, să zicem: de umplutură, **în aceeaşi proporţie oriunde**.

O ţară cuprinde sate şi aşezări urbane.

În cele dintâi, care sunt la noi cele mai întinse, acolo e acel deficit de care vorbeşte dl. Fildermann. Şi, în sate, unde e munca grea, istovitoare, elementul evreiesc nu se bagă. Nu voi uita niciodată dispreţul cu care, în tinereţea mea, îmi vorbea la Cotnari birjarul evreu de muncitorul ţăran care îşi rupe oasele pe câmp. Acolo, la ţară evreii au intrat numai în două însuşiri: cârciumari otrăvitori, care aşteaptă şi la bariera oraşelor, şi mari arendaşi, secând, în vederea câştigului, care singur îi preocupă, şi vlaga ţarinei şi puterea însăşi a omului.

Să nu mi se aducă înainte cazul Palestinei cu agricultorii evrei. Acolo, neavând posibilitatea de a fi la oraşe elementul parazitar, căci acolo sunt tot de ai lor , şi negăsind pe câmp oameni deprinşi a răbda, e firesc să îndeplinească, şi în chiar folosul lor, funcţiuni pe care nu le pot pune în spinarea altora.

Deci încheierea nu poate fi decât aceasta: colonizarea evreiască, pe care o conduce un întreg program de expansiune în anume regiuni ale Europei, între care e şi a noastră, nu se îndreaptă spre orice kilometri cu vacanţă, ci caută anumite grupări.

Vom aminti în ce proporţie intolerabilă aceasta s-a făcut şi continuă a se face.

IV

Acesta e primul argument. I-am văzut valoarea: e pe atâta de absurd şi de ridicol, pe cât e de îndrăzneţ. Cu mai mulţi sau mai puţini locuitori pe kilometru, o societate, o ţară, un Stat e **produsul istoric şi organic al unei dezvoltări omeneşti de caracter naţional**, care poate fi atacată, învinsă, distrusă prin luptă, dar **căreia nu i se poate cere să părăsească tot ce are, să renunţe la tot ce e în stare,** pentru ca pământul ce locuieşte să aibă atâtea vietăţi cu cap de om pe întinderea unui kilometru pătrat.

Cum am văzut, a unui kilometru pătrat **la ţară**.

Pe când ce ne interesează e câţi oameni, de altă rasă, de altă religie, cu neputinţă de a fi transformaţi sau măcar conduşi, se află **aiurea: în cuprinsul aşezărilor urbane**.

Acolo, **mai e o lipsă de kilometru, azi?** Şi, dacă mi se va spune că odată era - şi vom veni mâine la acest argument, - vom dovedi că era o **societate completă, cu toate clasele sale, perfect capabilă de a-şi îndeplini prin sine toate rosturile.**

Îngrămădirea de ghetto din tot ce este mai sus de un anume paralel pe care nu l-a trecut încă invazia, îmbâcsirea ca în China cu elemete de mizerie – şi barbarie, care n-au a face, cu evreul civilizat din Apus, – n-au a face, adesea, nici ca rasă, aceasta pentru gânditorii cu kilometri, ar putea impune altă soluţie: **descongestionarea** şi, cum ea nu se poate face la ţară, **emigrarea de bună voie, condusă de şefii înşişi ai naţiunii.**

V

Apărătorii nedibaci şi fără bună credinţă ai unei cauze pe care o deservesc – fiindcă nu pot fi antisemiţi mai activi decât aceşti domni doctori, care vorbesc în numele unei populaţii care întrece cu mult un milion – nu se mulţumesc însă cu argumentul kilometric. Mai au unul, de aceeaşi putere.

Ei explică prezenţa acestei populaţii evreieşti, aşa de covârşitoare în centrele urbane ale întregii părţi de Nord a ţării, prin aceia că, **fiind un loc gol, oricine-l putea ocupa şi deci evreii s-au folosit de acest drept.**

• Un „loc gol"? Ramuri întregi de activitate în care n-ar fi existat elementul românesc?

Câtă necunoştinţă a lucrurilor şi câtă incapacitate de a judeca situaţiile se cuprinde în această insolentă îndreptăţire a unei cuceriri.

Nimeni nu va putea pretinde că Ştefan cel Mare întorcădu-se de la o biruinţă, la care ar fi colaborat şi soldaţii evrei ai vremurilor sale, ar fi fost primit de rabin şi de toată comunitatea cetăţii sale de Scaun, cu sulurle sacre în mâini. Evreii s-au aşezat, cum se va vedea, în pâlcuri răzleţe abia în secolul al XVIII-lea şi în masă numai în secolul al XIX-lea. Şi, dacă aşa este, atunci **cine făcea comerţul, cine exercita meşteşugurile timp de secole întregi într-o societate care-şi avea acum oraşele ?**

Dar ajunge să se amintească numele străzilor care pomenesc, şi în Bucureşti, breslele româneşti dispărute – de la Şelari la Zlătari – pentru a-şi da seama că **locurile erau ocupate.** Ajunge să se privească solidele biserici din Botoşani, din Iaşi, din acest Bucureşti care se datoresc evlaviei acestor bresle. Ajunge să se citească plângerea blănarilor din Botoşani, care pe la 1850 arată prin ce mijloace au fost distruşi de evreimea năvălitoare.

Poate fi deci o mai mare lipsă de ruşine decât aceea prin care uzurpatorul pretinde că nu exista acela pe care, pe căi necinstite, l-a învăluit metodic, l-a strâns ca în muşchi de şarpe, pentru a-i suge pe încetul viaţa ?

VI

Cea ce e mai intolerabil însă decât toate aceste neadevăruri, întortocheli şi prostii prezentate în coloanele unui mare ziar de intelectualitate românească, dovedind încă odată înţelepciunea zicalei că „şarpele, când îl doare capul, iese la drum", e insulta de incapacitate, de profundă decădere, de înceată agonie naţională adusă întregii societăţii româneşti.

Da, aceasta o face cavalerul Fildermann, crezând că suntem aşa de lipsiţi de orice demnitate naţională încât să-i înghiţim grosolanele insulte.

În discuţiile dintre noi, avem dreptul, ca orice altă naţie, să descoperim şi să semnalăm relele sociale şi morale care se pot îndrepta, şi o facem anume pentru a provoca acestă îndreptare. Oricine se întâmplă a trăi între noi fără să aibă drepturile naţiei creatoare şi apărătoare are datoria de-a ajuta la opera de însănătoşire. Dar a culege toate aceste constatări, a-ţi face din ele un dosar, a-l păstra cu îngrijire, comunicându-l poate şi în străinătatea duşmană a-l arunca în obrazul cui te găzduieşte şi-ţi îngăduie a-ţi câştiga viaţa mai larg decât înşişi oamenii ţării, **e un act mizerabil.**

D. Fildermann o face ca să dovedească lipsa de orice iniţiativă şi pricepere, mai ales în meşteşuguri şi negoţ, a poporului românesc.

Aşa să fie? Oare întreaga moştenire a unor meşteri aşa de fini, încât şi azi, până în Paris, cizmarul român e neîntrecut şi orice casă ţărănească arată priceperea săteanului neiniţiat de nimeni în toate domeniile industriei şi artei, să se fi risipit în vânt?

Dar să poftească doctorul nostru într-o localitate românească fără evrei, la Vălenii-de-Munte, de pildă, şi va vedea până astăzi cum o grupare a noastră poate trăi în toate ramurile ei fără să se constate o singură lipsă. Şi aceasta în toată lipsa de interes, până în timpul din urmă, şi în ciuda legilor care se votează, din partea Statului politicianist şi birocratist.

Românul poate face orice şi concura pe oricine, cu o singură condiţie: să fie ajutat de ţara lui şi să n-aibă în faţă cea ce reprezintă de fapt evreimea la noi: un Stat economic complet, împlântat în mijlocul organelor de viaţă ale unei societăţi istorice stupid ospitaliere.

Trei articole vor arăta cele trei faze ale **acestei operaţii de înceată distrugere, care, cu orice mijloace ale conştiinţei naţionale lucrând în marginile legii trebuie împiedicată.**

VII

Cei dintâi evrei veniţi la noi în epoca zisă a Fanarioţilor nu reprezentau un organism solidar venit ca să pătrundă şi să ocupe.

Strânşi neconteniţ de mari nevoi financiare din cauza organizaţiei parazitare a Imperiului Otoman, Domnii din această vreme căutau să-şi câştige prin orice mijloace sumele, incalculabile, de care aveau nevoie ca să-şi asigure Domnia şi viaţa. Şi, cum veniturile unei ţări care n-avea încă ideia cheltuielilor de utilitate publică erau închinate tributului, dărilor către Turci, Cămara domnească, hrănită din venituri speciale, cum erau ocnele, îşi dorea şi alte izvoare de întreţinere.

Între acestea erau străinii care încheiau o învoială deosebită cu cămăraşul, îndatorându-se a plăti o sumă globală pe care trebuiau pe urmă s-o culeagă prin organe proprii, între membri acestei mici comunităţi **de rutaşi, de hrisovuliţi.**

Ce erau evreii în Moldova pe la 1750 – de cei din ţara vecină nu face a se vorbi, fiind foarte puţini, şi nu galiţieni, cea mai puţin simpatică speţă dintre toţi paraziţii cunoscuţi, ci foşti supuşi turci, veniţi din Spania şi vorbind curat o limbă latină – se vede din amănunţita condică a lui Constantin-Vodă Mavrocordat. Nu totdeauna oameni de treabă, aceşti dezrădăcinaţi, veniţi din Polonia, care există încă, mâncată de dânşii, dar erau specialişti în anumite îndeletniciri care puteau fi folositoare.

Fără nici o legătură cu ţara, dispuşi, uneori, să treacă şi la legea creştină, ei nu reprezentau nici o adevărată îndemânare şi, pe departe, nici o primejdie pentru un Stat naţional ale cărui datine n-au cutezat niciodată să le atingă acei Fanarioţi pe care mediul românesc ajungea, adeseori, să-i transforme.

Astfel de intruşi, sprijiniţi pe un contract, nu pot crea nici un drept pentru urmaşii lor.

Dar cei mai mulţi dintre evreii de azi n-au nimic a face cu dânşii, şi dovada e uşoară de adus.

Ei se chemau cu numele lor şi cu acela al părintelui: Iacob sin Moise. Dar evreimea de astăzi are nume, poetice sau ridicole, nemţeşti: de la, să zicem: Fildermann, Rosenbusch, Lustgarten, la denumiri caricaturale şi groteşti.

Iar aceste nume nu le-am dat noi, fireşte, **ci Austria fiscală a lui Iosef al II-lea, acum un secol şi ceva.**

VIII

Mulţimea revărsată de-odată, de pe la 1780 înainte, asupra Bucovinei, devenită austriacă, asupra Basarabiei, care, când au luat-o ruşii, n-avea de loc îngrozitoarele cuiburi de ploşniţărie, fără garduri, fără străzi, fără livezi, fără grădini, fără gospodării vrednice de acest nume, cum se văd astăzi în târgurile nenorocite de acolo, **e un dar al Austriei Iosefine, care nu-i preţuia acasă, dar îi hărăzea bucuros oricărui vecin.**

O decadenţă fanariotă, fără nici un adevărat interes pentru ţară, venind după „filosofii" binefăcători cu care s-a început regimul, privea indiferentă la schimbarea, în oraşe, a caracterului unei lumi pe care venise numai s-o exploateze.

S-au citat şi acuma în urmă statistici ca aceia din 1803, publicată în **Unicarul,** care arăta ce redus era, acum să fie vre-o sută de ani, numărul şi rolul evreilor din Moldova, din Moldova singură, căci, încă odată, de un rost al evreilor în oraşele principatului muntean până departe în secolul al XIX-lea nu poate fi vorba.

Noii veniţi n-au adus nici un meşteşug care să reprezinte o creaţie şi o tradiţie a lor; ei nu făceau decât să copie grosolan şi stângaci, cea ce învăţaseră de la elementul creştin corespunzător din acel roi galiţian, care nu însemna măcar o întindere firească a rasei semite, căci cei mai mulţi dintre dânşii nu sunt decât urmaşii cazarilor turanici trecuţi în adâncul ev mediu la iudaism. Fără capitaluri, ei n-au putut adăuga nimic la un vechi şi mare comerţ, care a dat în relaţiile cu Polonia pe un Ursachi sau pe un Balaban.

În domeniul micii industrii ei erau cârpaci, căci nici un nume de industriaş artistic nu s-a păstrat în dezvoltarea meşteşugurilor. Iar, în domeniul comerţului, ei au fost numai mijlocitorul, fără folos, ci, dimpotrivă, stricător, care s-a intercalat între naivitatea ţăranului venit să-şi ofere produsele alimentare ale gospodăriei sale, şi între boierimea care, nemaistând la ţară, ca pe vremuri, ci înconjurând pe Domnul împărţitor de funcţii, nu mergea cu banul ei direct la producător.

Aceasta înseamnă însă: **pentru industrie: plagiat, pentru comerţ: parazitism.**

IX

Secolul al XIX-lea înseamnă altceva decât strecurarea individuală de la început şi decât o revărsare plebee de elemente care-şi caută în micile ocupaţii şi în preocupări de la bariere o pâine mai bună decât a elementelor [illegible] din a căror vlagă se ţine.

De pe la 1820 avem a face, **pentru un secol deci şi nu mai mult, cu o operă de organizare** [illegible] **de cucerire.**

Simţindu-se mulţi, având sprijinul [illegible] elemente administrative, ele însăşi [illegible] exploatând pe parazitul care la rândul său [illegible] pe ţăran, aceşti oameni **şi-au dat seama de rolul pe care îl pot juca.**

Nu se poate admite în acea vreme influenţa vreunei asociaţii universale, ca acelea [illegible] puternice, – care s-au format [illegible] influenţând – şi adesea încurcând – şi la noi, – [illegible] Franţa, şi în Anglia. Nu, cu nesfârşit mai [illegible] efect au lucrat **asociaţiile instinctive**, care [illegible] înseşi condiţiile de viaţă, de îndepărtate [illegible] istorice, ale răspândirii evreieşti.

Nu s-a plecat de la ideea naţională care însufleţeşte – şi obrăzniceşte – pe Fildermann de astăzi. Ea a venit mai târziu numai, la capătul unei întregi evoluţii. Ci aceea ce a determinat [illegible] să zic aşa, într-o vreme de „frontari", [illegible] **iudaic** a fost **deosebirea religioasă**, peste care [illegible] se putea trece. Rolul pe care îl joacă o astfel de „înşănţuire" îl vedem şi la armeni, [illegible] folositori auxiliari ai vechii noastre vieţi [illegible] care nu s-au pierdut între noi, deşi conducerea [illegible] anterioară, pentru unii, organizării [illegible] Statului moldovenesc, pentru că ei merg la [illegible] biserică.

• S-a ajuns astfel la o solidaritate desăvârşită între orice evreu din orice rost, faţă de alt [illegible] cu excluderea altor relaţii cu localnicii [illegible] aceea dintre exploatator şi exploatat. Nici o tovărăşie n-a fost admisă decât aceea pentru un act de corupţie. Evreul a pregătit pe alt evreu şi a însemnat cu bucurie nu numai faptul că are cui lăsa o moştenire, ci şi acela că prin el s-a [illegible] ocupa încă un loc care aparţinea... Unii zic creştinului, dar eu judec exclusiv naţional, [illegible] creştini nefiind în seama mea: Românii. Legiuni întregi au mers la asalt şi au biruit. În jurul Mitropoliei din Iaşi, care şi azi lucrează cu evrei, Marele Mitropolit Veniamin Costachi a pus **„dughenile** jidovilor", spune pamfletul, acolo unde luminase un **„Evghene"**(Bulgaris)

Iar ai noştri se rezemau pe Stat. Şi Statul [illegible] **dezertat de la datoria sa, cum dezertează** [illegible] **acuma. Evreii aveau o armată, un tezaur,** [illegible] **Dumnezeu. Noi aveam indivizi răzleţi,** [illegible] **boierilor risipitori, a funcţionarilor de prisos,** [illegible] **mahalagiilor uitaţi, a ţăranilor care nu** [illegible] **înainta, şi noul învăţământ se rupea, în** [illegible] **lui fără suflet, de orice legături cu tradiţia religioasă.**

X

Şi acum?Acum, care e situaţia ce li se [illegible] recunoaşte lor şi care-i datoria ce ni se impune nouă?

Când, printr-o hotărâre de caracter european s-au întins toate drepturile politice asupra [illegible] **care ne expropriaseră prin mânuirea** [illegible] **capitaluri**, dugheană de dugheană, atelier de atelier, casă de casă ca la Iaşi, unde nu [illegible] economic **deloc**, eu am spus în Cameră [illegible] cuvinte, îndreptate către deputatul care-i reprezenta, Adolf Stern: noi v-am dat tot ce vi puteam da, rămâne să vă arătaţi vrednici de [illegible] ce aţi primit.

Confundaţi politic cu noi care am făcut şi mărit Statul, ei, evreii, aveau **datoria de a ieşi din ghetto**.

Au făcut-o? Nu. Trăiesc şi mai departe între ei. Păstrează ce-i deosebeşte, lucrează pentru ca să aibă pentru ei, ca naţie năvălitoare, cât mai mult. Până şi în profesiunile libere, până şi în învăţământ, în ştiinţă, în literatură, ca avocaţi, ca medici, ca arhitecţi, ca profesori, tot mai mulţi, cu filologii, cu filosofii, cu ziariştii, cu poeţii, cu criticii lor, **ei ne dau, pur şi simplu afară din ţara noastră**. În atâta timp, afară de un caz-două, din marea lor bogăţie n-a ieşit nici un dar, nici o **restituire**, faţă de nevoile noastre, din ce în ce mai grele.

Dându-şi seama de puterea lor în creştere, ei ne sugrumă bisericile, ne înlocuiesc prăvăliile, ne ocupă locurile şi, ce e mai pierzător, **ne falsifică sufletul, ne degradează moralitatea prin opiul ziaristic şi literar cu care ne încântă**.

În loc să favorizeze o descongestionare, care prin emigraţii cuminte organizate ar reduce proporţia în oraşe la ceea ce se poate admite în orice mediu naţional, ei ţin sub steagul înaintării de fiecare clipă pentru orice forţă le aparţine şi, ca să ascundă înaintarea, recurg la schimbările de nume în viaţă, la pseudonimele în literatură.

Spun aceste lucruri cu durere, căci orice fatală greşeală a unui grup de oameni o simt în umanitatea de care sunt însufleţit şi deplor sinuciderile care sunt pe cale a se executa. O fac cu atât mai mult, cu cât ştiu ce folos au adus civilizaţiei evreii care s-au smuls din blestemul vechiului **ghetto** plin de ură şi de lăcomie şi atrăgând împotrivirea acelora între care se aşează.

Dar noi?

Noi să ne organizăm pentru războiul conştiinţei şi al muncii. Să ne strângem împreună unde mai suntem. Şi să pornim la recâştigarea prin truda de fiecare zi şi prin perfecta bună înţelegere, prin ruperea de raporturi cu aceia care vreau să ne înlocuiască şi să ne recucerim cele ce le-am pierdut.

Ei între ei pentru ei, cum au vrut. Noi între noi pentru noi, aşa să vrem!

DESTINATAR – SCĂRLĂTESCU 14:

Primim din partea d-lui Duiliu Sfințescu următoarea scrisoare:

În publicația „Puncte Cardinale" (mai 1993, pagina 14), citesc: „Domnii Duiliu Sfințescu (Franța) și Simion Ghinea (România) sunt cei cărora le revin atât meritul cât și răspunderea recentei apariții a volumului „Din luptele tineretului român (1919 – 1939)". Redactorul semnatar se ascunde sub unul din obișnuitele-i și numeroasele-i pseudonime (VAM, Adolf Vasilescu, Răzvan Codrescu, Vasile Marian etc.).

Realitatea este cu totul diferită de versiunea „ilustrului" redactor. Iată, în rezumat, cum stau lucrurile. Am conceput și alcătuit acest volum adresat tineretului român de astăzi ca o datorie supremă a vieții mele, față de memoria întemeietorului Mișcării Legionare, pentru cei doi ani – ultimii din viața sa – în care mi-a îngăduit să mă aflu zi de zi pe lângă el. Am adus textul și chiar filmele necesare pentru imprimarea lucrării, precum și suma necesară tipăririi strânsă cu strădanii și sacrificii. Neputând însă veni în țară decât pentru scurte perioade, am dat o procură și am lăsat acea sumă, precizând că volumele fiind plătite total de mine, înțelegeam să-mi fie predate, urmând a le da destinația potrivită cu scopul meu, era dreptul meu incontestabil.

Profitând de anumite legături personale și ideologice cu împuternicitul meu, grupul d-lui Ghinea a pus pur și simplu stăpânire pe stocul de cărți – care-mi aparținea de drept – și a lansat o difuzare nedorită de mine, la un preț de vânzare arbitrar mărit de la 600 la 1000 și 1500 lei, realizând un beneficiu considerabil. Pe truda mea, pe banii mei și împotriva voinței mele. (Va fi interpretat ad-litteram sloganul din „Gazeta de Vest" din mai 1993: „Mișcarea Legionară a devenit un capital care trebuie furat")

Cu inimaginabile greutăți, cu mari cheltuieli și cu zbateri greu de suportat la vârsta mea, am izbutit să recuperez o parte din volume, dar acțiunea pe care o doream a fost zădărnicită.

Restul articolului din „Puncte Cardinale" n-ar fi meritat nici un răspuns, autorul fiind prea bine cunoscut cititorilor săi pentru suficiența și ifosul cu care abordează chestiuni ce depășesc modestul cadru al competenței și cunoștințelor de care dispune. În cazul de față a găsit să critice lipsa unui pretins „profesionalism" (al său, desigur), fără a fi priceput esențialul: spiritul în care a fost conceput și realizat textul acestui volum. Și în același număr (pagina 16) se dedă la o îngrămădire de adjective cu care vrea să batjocorească generația mea, pe care se dovedește incapabil să o înțeleagă și să o respecte.

Duiliu Sfințescu

NAȚIONALISM ȘI INTOLERANȚĂ

O SCRISOARE:

Sfârșitul secolului XX pare a impune, cel puțin în Europa, o nouă doctrină: desolidarizarea de națiune. Bineînțeles, o utopie dar cu un cusur aferent: poate fi realizabilă (Berdiaev). Dar dacă Dumnezeu a împărțit lumea în "seminții" și "limbi" (a lui Iuda, a lui Ruben, a lui Simeon, a lui Manase, etc...), unii să ne oblige a ne lepăda de sentimentul cel mai firesc, recte naționalismul? Dacă "cel mai mare cerc colectiv din care face parte omul este națiunea" (Nae Ionescu) atunci de ce să nu ne respectăm cercul în care ne-am născut și să lucrăm pentru creșterea lui. Căci nu e deloc un cerc nefast (nu suntem neapărat Ciorani), cum ar fi cercurile din *Infernul* lui Dante, ci o posibilitate de receptare a cuvântului lui Dumnezeu, căci "fiecare om trăiește cuvântul lui Dumnezeu în felul său, conform cu colectivitatea supremă, în istorie, care este națiunea" (Nae Ionescu). De aici pornește și dorința străinilor de a ne desolidariza de națiune, care reprezintă legătura sufletească dintre colectivitate și Dumnezeu, care națiune, unită, este o forță deloc obișnuită, mai ales că "în lumea răsăriteană, există un simț mai dezvoltat al realității (...), aici în Răsărit există deja nuanțe în trăirea lui Dumnezeu". Prin Dumnezeu, națiunea devine o forță greu de fragmentat. Și asta le cam stă în gât domnilor cu federalizarea Europei. Acesta este un adevăr prea vizibil pentru a putea fi infirmat: "Nu uiți că dreptul este o proprietate care se sprijină pe forță. În lume oamenii se luptă." (Corneliu Codreanu), nu? Și cunoscuta darwiniană "struggle for life" e mai mult decât evidentă, nu? Și atunci ce să facem? Să spunem ca Nae Ionescu că "Imperialismul unei nații este justificat. Justificat în măsura în care voiește să realizeze pe Dumnezeu, adică să reprezinte o nouă formulă spirituală de viață, nu să realizeze pe Diavol: mongoli, ruși, turci, austro-ungari, evrei, căci idealul tuturor celorlalte popoare fiind contrare nouă, este contrar Dumnezeului nostru." Sau mai mult: "Cel care vrea sa-L realizeze pe Dumnezeu, nu o va face decât cucerind în afară, strângând de gât pe altul, deci națiunea e dinamică, este viață ofensivă și imperialistă." Nu, nu cred că e nevoie chiar atât de mult, deși poate atunci era nevoie ("Nici un partid politic nu se naște, dacă nu se simte trebuință de el, dacă nu e precedat de anumite condițiuni care să-l facă necesar." – C. Rădulescu Motru). Nu e nevoie decât să trăim sentimentul național la dimensiunea sa reală, în așteptarea "țelului final al neamului". Viața? Nu. "Țelul final nu este viața ci Învierea. Învierea neamurilor în numele Mântuitorului Iisus Hristos." Acest moment final, "Învierea din morți este țelul cel mai înalt și mai sublim către care se poate înălța un neam." (Corneliu Codreanu). Din cuvintele înaintașilor înțelegem că "naționalismul secolului al XX-lea pleacă de la popor, trece la națiune pentru a ajunge la Dumnezeu." (Nae Ionescu).

F. Mușatescu
elev, 18 ani

IMPORTANT

Căutăm difuzori voluntari pentru publicația „Mișcarea". Toți cei interesați sunt rugați să ia legătura cu redacția sau cu reprezentanții MPR din țară. Oferim un procent de 20% din costul publicațiilor vândute (10 lei pentru fiecare exemplar).

ABONAMENTE

Abonamentele la „Mișcarea" se pot contracta prin toate ghișeele poștale și prin filialele RODIPET S.A.

Publicația „Mișcarea" este trecută în catalogul presei interne la nr. 4137.

Responsabilitatea pentru conținutul textelor publicate aparține exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susținute în paginile „Mișcării" nu pot fi atribuite formațiunii politice MPR.

Mișcarea Pentru România își asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentații săi autorizați sub semnătură oficială (cu precizarea funcției deținute în cadrul MPR).

•

Publicarea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile „Mișcării" nu este permisă decât cu acordul scris al Redacției.

Publicația „Mișcarea" este editată de Mișcarea Pentru România, formațiune politică înregistrată la Tribunalul Municipiului București, prin Decizia civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991. Direcția publicației este asigurată de Departamentul Relații Publice al MPR.

Adresa: Strada Scărlătescu nr. 14, Sector 1, București, 78.158
Telefon: 659.45.72.; Fax: 312.41.15.
Cont deschis la Banca Română pentru Dezvoltare
Sucursala Municipiului București (BRD - SMB), nr. 40.729.96.133.178.

REDACȚIA:

George Roncea – Prim Redactor
Alexandru Zlatco – Șef departament social
Sandra Cristea – Șef departament cultural
Claudia Buruiană
Pavel Mureșanu
Ioan Pera
Bogdan Munteanu – Secretar de redacție
Karina Knapek – Fotoreporter
Victor Roncea
Dan Dungaciu
Laura Lotreanu
Silviu Rareș

Ștefan Doru Dăncuș – Corespondent Sibiu

Program relații cu publicul:
miercuri și vineri, orele 16.00 – 20.00

POȘTA REDACȚIEI

V. Marius, București: Dragă prietene, stilul tău nu este sec și nici textul incoerent. Dimpotrivă, este foarte la obiect. Am fost mișcați de felul în care ți-ai deschis sufletul către noi. Te așteptăm la sediul nostru. Cât despre faptul că speri să meriți să intri în **Mișcare**, îți spunem că orice creștin adevărat a cărui inimă bate pentru ridicarea Țării este chemat acum, în rândurile noastre, întru înălțarea Neamului. Vino!

Mihai Belu, Craiova: Dragă Mihai, îți mulțumim pentru considerațiile asupra publicației noastre. De îndată ce ne vei expedia, prin mandat poștal, suma de 50 lei pentru fiecare exemplar, îți vom trimite numerele de revistă cerute. Din păcate, asta este situația: nu ne mai putem permite să efectuăm expedițiile ramburs, ca până acum.

Claudio Chelariu, Constanța: Am recepționat 5 pe 5 și te avem în vedere, pe lista aspiranților. Te rugăm să ne trimiți numărul tău de telefon, dacă ai, precum și date suplimentare despre tine (vârsta, ocupația, etc.), pentru a te cunoaște mai bine. Cât privește numărul din iunie al ziarului, ți-l vom trimite odată cu materialele cerute.

Gheorghe Curescu, Reșița: Stimate Domn, vă mulțumim pentru inițiativele d-voastră cât și pentru amplul material privind românii din Valea Timocului, precum și pentru fotografiile inedite din timpul evenimentelor din Decembrie 1989. Ne pare rău pentru inconvenientele cauzate de cei de la Poștă. Într-adevăr se pare – după cum spuneți – că cineva "ne are în grijă". Vă dorim multă sănătate și să păstrăm legătura.

Friedrich Michael Grădinaru, Iași: Mulțumim pentru volumele trimise. În ceea ce privește articolul d-voastră vă atragem atenția că acest cult al strămoșilor în care sunteți prins vă face să nu mai vedeți cu ochi limpezi adâncimea **creștină** a ființei naționale. Căci nu a existat niciodată în Ortodoxia română acea relație ce credeți că se afla "din prima generație divină: Gebeleisis – Zalmoxis". Căci Ortodoxia este componenta fundamentală a sufletului românesc. Altfel, apreciem efortul d-voastră și vă invităm să ne mai scrieți. Între timp, pentru aprofundarea Ideii Naționale, vă îndrumăm să-i citiți pe Eminescu, Iorga, Nae Ionescu, Nichifor Crainic, Petre Țuțea și pe Părintele Stăniloae.

Corneliu Florea, Canada: Constatăm plăcut activitatea d-voastră intensă în exilul românesc. Poziția naționalistă exprimată în *"Jurnalul Liber"* editat de d-voastră este demnă de calitatea de român. Felicitări și vă rugăm să ne mai scrieți.

Ioan Albu, Baia–Mare: După cum bine observați, iată că se dovedește încă odată, prin atitudinea așa zisei opoziții față de cel ce cere public **reprimarea** noastră – l-am numit pe Iliescu Terminator 2 – alianța ocultă ce zace în spatele "democraților" și extremei stângi aflate la putere. Nici un partid "democratic", nici o organizație sau grupare "civică", nici un ziar "independent" nu a luat vreo poziție împotriva cererii de, repet, **reprimare** a unui partid democratic, constituit în majoritate din tineri ce nu odată au fost scuipați și loviți din toate colțurile pentru convingerile lor anti-comuniste și idealurile lor creștine. Dar noi nu ne temem. Știm că adevărul va triumfa în cele din urma. Dumnezeu Atotputernicul le vede și le judecă pe toate. Mulțumim pentru încurajări.

Dr. Petre Vălimăreanu, Germania: Am primit revista *Vatra* și recenta carte a Domniei voastre *Prin Basarabia Voevodală*. Ca întotdeauna, citim cu deosebită plăcere *Foaia Românească de Opinie și Informație*, editată la Freiburg, cea mai veche revistă a exilului românesc de după ocuparea Țării de către forțele ateist-comuniste. Publicația, aflată de 40 de ani sub îngrijirea D-lui Dr. Vălimăreanu emană în continuare suflul naționalismului curat, generat de către tinerii luptători creștini ai anilor '22. Credincioși idealurilor naționaliste ale tinerei generații interbelice, editorii revistei *Vatra* își duc mai departe opera, reunind în paginile publicației autori răspândiți astăzi în toate colțurile lumii. Volumul *Prin Basarabia Voevodală* reprezintă o contribuție însemnată, impresionantă prin acuratețea și diversitatea datelor,binevenită în orice bibliotecă. O mărturie a constantului efort dedicat ființei naționale.

ANUNȚ IMPORTANT

Stimați cititori: Datorită unor dificultăți apărute în privința plății ramburs a volumelor "Din Luptele Tineretului Român – 1919-1939" și "Istoria Mișcării Legionare" vă rugăm ca odată cu solicitările Dumneavoastră să trimiteți și mandatul poștal incluzând plata volumelor și cheltuielile poștale aferente.

DRAGI CITITORI:

Suntem bucuroși să publicăm articole și reportaje cu privire la temele tratate în cadrul rubricilor noastre, precum și, în general, cu privire la orice temă ce prezintă interes pentru generația noastră. Ar fi bine ca materialele trimise să nu fie prea voluminoase și, pe cât posibil, să fie dactilografiate la două rânduri.

Vă rugăm să precizați vârsta, profesia, adresa exactă și numărul de telefon la care puteți fi găsiți.

Vă așteptăm!

Anul II Nr. 8 (13)
15 – 31 iulie 1993 • MIȘCAREA

Din activitatea și opera lui Nicolae Iorga

Prolificitatea lui N. Iorga este de domeniul neverosimilului. El rămâne până astăzi savantul cu cea mai întinsă operă: peste 1000 de volume, 13000 de articole și 5000 de recenzii. A fost **membru corespondent** a numeroase academii și **Doctor Honoris Causa** al unor prestigioase universități din toată lumea.

Se naște la Botoșani în data de 6 iunie 1874.

1884 – îi apare primul articol de politică externă, **Germania lui Bismarck**, în gazeta **Românul.** (avea 13 ani)

1888 – Își ia bacalaureatul și se înscrie la Facultatea de Litere a Universității din Iași, secție istorico-literară.

1894 – Prima carte a lui Iorga: **Schițe din literatura Românească** (articole)

1905 – Preia direcția revistei **Sămănătorul**

1906 – Întemeiază publicația **Neamul Românesc**

1910 – fondează **Partidul Naționalist Democrat.**

– Devine membru titular al Academiei Române

1914 – înființează **Institutul de Studii sud-est europene.**

1919 – Președinte al primei Camere a Deputaților de după Unire.

1931 – Prezidează Guvernul Iorga - Argetoianu, fiind și ministru al Instrucțiunii publice și al Cultelor.

1939 – Președinte al Senatului

1940 – l a 27 noiembrie, în timpul guvernării Sima, este asasinat de un grup de legionari din corpul muncitoresc. Șeful corpului muncitoresc legionar, se pare agent N.K.V.D. s-a refugiat după 1941 la Moscova

Doi băieți viteji: Moța și Marin

Luptând pentru credința lor creștină și pentru cinstea poporului lor, pentru ce este etern, scump și curat în latinitatea nebolșevizată, doi tineri Români, doi băieți viteji, Moța și Marin, au căzut înaintea Madridului apărat de Roșii.

Când, în zilele din urmă, îndepărtam știrile de o monotonie desăvârșită, în ciuda măcelului zilnic, cu privire la ce se petrece, în miez de iarnă, acolo, în nenorocita Spanie, nu ne gândeam că între aceia care și-au dat viața luptând pentru cauza cea bună erau acești doi fii ai țării noastre.

Prinși de un entuziasm care se cere condus și nu înăbușit, pentru că altfel rămâne *celălalt* entuziasm, contra căruia Statul nu poate lupta îndeajuns și mai ales singur, încălziți de o idee căreia i se închinaseră întregi, ei și-au zis că e preferabil, decât în România însăși o agitație care nu-i aduce întotdeauna bine, să meargă acolo unde nu sunt discursuri și demonstrații de stradă, ci omul stă în fiecare clipă în fața morții pentru ce crede el sfânt și mare. Și – au căzut.

Cine știe ce va ieși din cumplita furtună care s-a abătut asupra depărtatului pământ latin unde se revarsă sânge din toate rănile unui nobil neam ! Dar, dacă vreodată vom vedea Spania cum a fost, cum *trebuie* să fie, se va putea spune la noi, cu înduioșată mândrie, că pentru aceasta au curs câteva picături din sângele scump al *tineretului nostru.*

19 ianuarie 1937

Nicolae Iorga – Oameni care au fost

București – Fundația Pentru Literatură și Artă „Regele Carol II" – 1939

NICOLAE IORGA
1871 – 1940

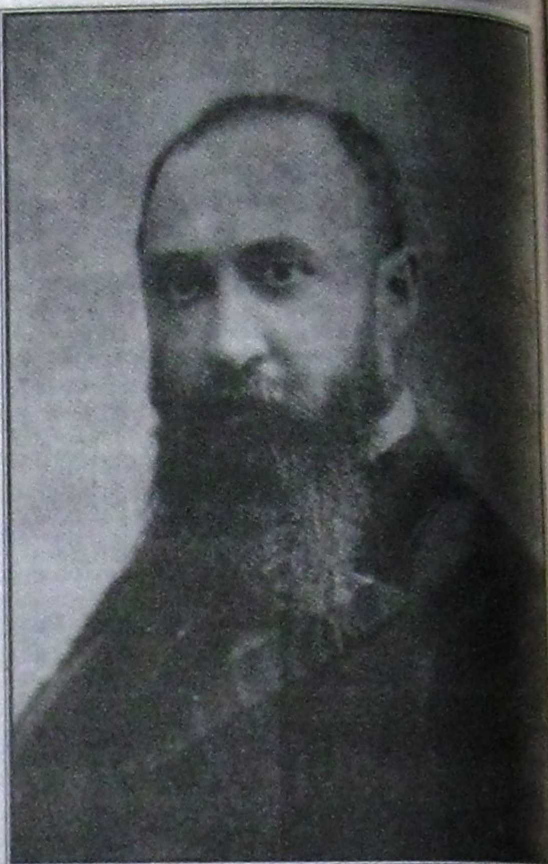

ASASINAREA LUI IORGA

Cel mai perfid mod de a falsifica o problemă este de a o extrage din cadrul ei. De a-i refuza coordonatele reale și de a-i fracționa contextul.

Plasând dezbaterea pe un teritoriu străin (nespecific), datele concrete ulterioare – apelul la documente, mărturii, etc. – adică recursul la „exactitate", nu urmăresc apoi decât să certifice falsul; să-i ofere validitate și credibilitate. O problemă poate fi lesne denaturată invocând date și informații exacte, căci apelul la ele este acum trunchiat, parțial, țintind în special acele informații ce se pliază pe cadrul – fals! – postulat în prealabil.

Este o manieră des utilizată de a scrie istoria. Au făcut-o și bolșevicii sau comuniștii după '44. O mai fac și astăzi.

•

Mărturisim că intenționam inițial să-l așteptăm pe dl Z. Ornea să sfârșească „lecția" ce și-a propus, îngrijorat, să ne-o servească în paginile **Dilemei** („Asasinarea lui Iorga"). Evoluția criticului (și filosof, și sociolog, iar acum și istoric!), beneficiind și aici de aceleași atribute cu care ne-a obișnuit în intervențiile anterioare ale d-sale: falsul și dezinformarea – n-ar fi avut darul să ne determine să intervenim dacă tema în discuție nu ar avea o semnificație deosebită. Iar dl Z. Ornea are pretenția de a oferi soluții apodictice și definitive.

Precizările ce le vom aduce (întrebări pentru dl. Z. Ornea!) nu au evident menirea să ofere soluții și explicații ultime, ci mai ales să sugereze **necesitatea** unei dezbateri complete și nepartizane asupra cazului invocat; căci analizelor d-lui Z. Ornea le lipsesc total cele două atribute.

Ca orice comisar ideologic care se respectă, încrâncenatul „judecător" nu face nici o distincție între ipotezele și concluziile problemei. Se mulțumește să le treacă pe ultimele în locul primelor și invocă apoi probe ce vin să-l confirme. Tot ceea ce contrazice sentințele d-lui Z.Ornea nu există.

Să ne întoarcem în anii '37-'39, peste care d-sa trece cu atâta ușurință, și să-i reamintim „uitucului" domn câteva lucruri:

1. În 1937, Nicolae Iorga scrie articolul-replică **Iudaica** (reprodus în paginile ziarului nostru). Analiza, aducând în discuție problema evreiască – abordată însă din punct de vedere socio-economic și nu de pe poziții antisemite (rasiste) – este exemplară pentru preocupările și opțiunile a numeroși intelectuali din perioada interbelică, astăzi taxați de „justițiari" precum dl. Z. Ornea drept feroci antisemiți. A încerca o asemenea catalogare pentru Nicolae Iorga în urma acestui articol ar fi o aberație.

2. În 1938, Iorga începe la Vălenii de Munte seria de conferințe **Hotare și spații naționale**. În 1939, aceasta va fi continuată de prelegerile intitulate **Afirmarea vitalității românești**. Întreg cursul are un scop precis: demascarea teoriilor false, vehiculate și acreditate de ideologii nazismului. Il mărturisește însuși savantul: „Care este ideea greșită ce trebuie combătută, nu numai ca tulburătoare a păcii, ci și ca o idee ce amenință civilizația și face antipatice națiuni ce pot fi privite și prețuite altfel? Este ideea necesității de spațiu pentru o națiune, ideea de „Raum", cum spun germanii". Teoria spațiului vital (Lebensraum) lansată de F. Ratzel, preluată de discipolul său R. Kjiellen și continuată de generalul K. Haushofer (șeful școlii geopoliticii germane), este supusă unui aspru rechizitoriu. Ei îi opune savantul român **teoria vitalității**; prin ea argumentând suficient de convingător că „tendința firească de expansiune" nu înseamnă neapărat „cucerire și luptă" și că marile cuceriri – durabile și profunde – s-au făcut „fără călcarea hotarelor".

O altă probă elocventă pentru antifascismul promovat de Nicolae Iorga – pe lângă articole, conferințe, cursuri – este și reeditarea (după 20 de ani!) a lecțiilor ținute la Iași și intitulate **Cugetare și faptă germană** (1917). Cursul este în întregime demistificarea elucubrantei teorii despre „superioritatea rasei germane", concepție îmbrățișată și colportată chiar de politica germană.

Pozițiile antinaziste ale lui Nicolae Iorga sunt indiscutabile.

3. În 1939 îi apare cartea **Oameni care au fost**. În al patrulea volum se găsește publicat poate cel mai frumos elogiu ce s-a adus – din afara Mișcării Legionare – martirilor (nu între ghilimele cum vrea dl Z. Ornea) Ion Moța și Vasile Marin. Celor doi luptători pe frontul antibolșevic din Spania, N Iorga le dedică în 1937 acele cuvinte (articolul **Doi băieți viteji: Moța și Marin,** reprodus în ziarul nostru). Ceea ce este însă esențial este că, de mărturia și credința sa, Iorga NU SE DEZICE NICI ÎN 1939, când ar fi putut foarte bine să nu includă în volum respectivul articol.

•

Trăgând linie, cele trei momente ne oferă o imagine ce nu-și găsește loc în schema „explicativă" ori în reconstituirile extrem de simpliste ce ni le propune dl Z. Ornea. Scuza de omisiune neintenționată ar fi, chiar și până aici, greu de acceptat. Spunem până aici pentru că lipsurile sesizate mai sus constituie doar latura benignă a denaturărilor pe care le operează istoricul improvizat.

Dl Z. Ornea vrea deci să ne convingă că scrisoarea lui Corneliu Z. Codreanu, din data de 26 martie 1938, „va isca întreaga tragedie a asasinării lui Iorga". Presupoziție teribil de simplistă, chiar ridicolă ținând cont de evoluția ulterioară a evenimentelor (pe care dl. Z. Ornea o prezintă **iarăși** superficial și tendențios). Inutil să invocăm probitatea intelectuală sau rigoarea științifică. Dl Z. Ornea **nu face aici cercetare istorică,** ci își continuă munca de comisar ideologic pe care a început-o în tinerețile d-sale: discreditarea și denigrarea naționalismului românesc, indiferent cine l-ar fi reprezentat (îl reprezintă) la un moment dat. Iar pentru așa ceva nu pot exista scrupule.

În primul episod consacrat evenimentului (**Dilema**, nr. 23), dl Z. Ornea redă scrisoarea pe care Corneliu Z. Codreanu i-a trimis-o profesorului Nicolae Iorga. Neexistând vreun semn de omisiune, impresia este că ea a fost prezentată integral. Iată însă ce a lăsat pe dinafară ipocritul domn: „*Voi care ne acuzați de violență, după ce ați întrebuințat contra noastră* ***cele mai mari violențe****, împingându-ne la disperare și păcat, voi care, dacă cineva v-ar fi dat numai o palmă, ați fi reacționat la fel ca mine, fără ca să mai fi trecut prin chinurile fizice și umilințele prin care am trecut noi,* ***vouă necinstiților sufletește****, vă vom dovedi acum, că nu vom reacționa în nici un fel la toate provocările voastre.*

Nu să ne închideți comerțul nostru, să ne înăbușiți avântul, ci să ne bateți la tălpi, să ne trimiteți în Insula Șerpilor, să ne ucideți cu pietre, să ne spânzurați cu picioarele în sus și să ni le bateți în cuie, să ne supuneți la cele mai mari umilinți,nu veți întâmpina nici Dvs. Domnule Profesor Iorga, și nici ceilalți care v-ați asumat răspunderea unei sângeroase opresiuni, ***nu numai nici o violență, ci nici măcar o opunere.***" (subl. în text).

Pasajul este elocvent. De ce această parșivă omisiune? Simplu. Pentru că acest pasaj ar fi infirmat (anulat) caregoric următoarea „scrisoare-circulară" a lui Corneliu Z. Codreanu, din 28 martie 1938 (vezi **Dilema**, nr. 24), pe care ne-o servește dl Z. Ornea: „*Mă mărginesc a vă da în puține cuvinte <mârșăvia> celui ce se pretinde* ***Apostolul Neamului****, ba mai mult e și ministru de stat. Vă întreb. Mai puteți tolera strigoii ăștia?, bătrânii ăștia cu creierul uscat de vremuri? Mai vine și sinistra comedie jucată de acești manechini (trebuie să știți că alții îi manevrează), comedia asta e aranjarea Insulei Șerpilor. Trebuie să știe ei că o* ***întreagă generație nu poate fi îndepărtată*** *și mai degrabă o vom utiliza noi ca ospiciu de nebuni bătrâni. Am scris acestui bătrân o scrisoare, această scrisoare era în numele <Generației de elită a acestei țări>. Răspunsul cred că îl știți cu toții. Se respinge cu cea mai mare indignare. Prin urmare, dacă pe noi ne doare ceva, nu le vom mai cere,* ***ne vom lua ce-i al nostru.*** *V-am mai spus-o, repet. Suntem la mijlocul <Mlaștinei deznădejdei>, riscul e același. Ori înainte hotărâți spre victorie, ori îndărăt în suferință fără sfârșit.*" (subl. în text).

Dl Z. Ornea, farseur desăvârșit, „uită" din nou un lucru: să ne dea sursa „scrisorii-circulară" pe care o citează. Și nu o face dintr-un motiv foarte simplu: **EA NU EXISTĂ**. CORNELIU Z. CODREANU NU A DAT NICIODATĂ O ASEMENEA CIRCULARĂ. Însă pe dl Z. Ornea nu-l deranjează un asemenea amănunt; d-sa minte în continuare, minte cu nerușinare, minte cu încântare, căci pentru asta a fost – și este – hărăzit.

Ținând seama de toate „detaliile" de mai sus, apare mult mai firească reacția lui Iorga,respectiv scrisoarea din 17 aprilie 1938, în care afirma clar, referindu-se la Corneliu Z. Codreanu, că „anulez cererea de a fi judecat pentru scrisoarea trimeasă mie". Demers inutil, căci miza era mult peste disputa de moment dintre cei doi. (Atitudinea lui Iorga – exagerată, evident – a fost în bună măsură și expresia unui conflict personal; de care s-a profitat imediat. Că au existat divergențe între cele două poziții este neîndoielnic, însă **reacția** savantului față de Corneliu Z. Codreanu reflectă o atitudine pe care Nicolae Iorga a mai avut-o și față de alte personalități – culturale sau politice – cu care s-a aflat la un moment dat în dispută. Vezi conflictele cu: Lucian Blaga,Vasile Pârvan, Constantin Stere, Eugen Lovinescu, Cezar Petrescu, Mircea Eliade, etc.).

•

Încheiem reamintind că nu am intenționat un verdict asupra întregii chestiuni. Voim doar să avertizăm asupra unui singur lucru: asasinarea lui Nicolae Iorga, cu tot complexul de fapte ce-i revine, este un eveniment ce trebuie (și el) readus urgent în dezbatere. De oameni competenți și nepartizani – dar mai ales cinstiți.

În nici un caz de personaje precum dl Z. Ornea. Și nu pentru că d-sa este evreu. Ci pentru că dl Z. Ornea este un mincinos. Un mincinos fără rușine.

Pagină realizată de
Dan DUNGACIU

„Să știți voi că eu nici în mormânt n-am să mă odihnesc! Am să fiu tot cu ochii pe voi, am să vă îmboldesc și am să vă mustru, ca să nu vă uitați datoria față de cei care au fost și, mai ales, față de cei care vor veni." (Nicolae IORGA)